

ČASOPIS STUDENTŮ KATEDRY SOCIÁLNÍ PATOLOGIE A SOCIOLOGIE
PEDAGOGICKÉ FAKULTY UNIVERZITY HRADEC KRÁLOVÉ

19. VYDÁNÍ
KVĚTEN 2019

EVENTUS PRO COLLEGIS

ÚVODNÍK

PhDr. Josef Kasal, MBA, Ph.D.

Přemítání o Janu Zající

Nic nemá smysl samo o sobě, nýbrž skutečným smyslem každé věci je struktura. Tvář z mramoru není prostě jen souhrn nosu, ucha, brady a druhého ucha, nýbrž svalstvo, které je spojuje. Sevřená pěst, která něco drží. A pro básnický obraz naprosto není podstatná hvězda a číslo sedm nebo studánka, nýbrž mnou vytvořený svazek, kterým těch sedm hvězd přimějí, aby se koupaly ve studánce. Aby vyvstalo pouto, musí tu být samozřejmě věci, které jsou svazovány. (Saint-Exupéry, Citadela)

Jan Zajíc a jeho čin není prostě jen souhrn jeho osobnosti, data 25. únor 1969, ředidla, zápalek a průchodu na Václavském náměstí. Až tragika politické situace v socialistickém Československu po okupaci armádami Varšavské smlouvy, smíření se velké části obyvatelstva s nastalou situací, snaha zatajit tuto událost a hledání důkazů po roce 1989 o tom, že jsme se nesmířili s okupací, dává jeho rozhodnutí smysl, stává se odkazem. Co však dělat s tím, aby tento odkaz nezmrtněl?

Jsem přesvědčen, že jeho život může být zajištěn hledáním toho, co nás přítomné přiměje, aby zůstal živým. K tomu může posloužit nejenom výuka ve školách a studium literatury, ale také vzpomínky pamětníků a nezastupitelnou roli v tomto ožívování sehrává umění. Proč umění? Pro svoji schopnost zasahovat emoce. Máme-li pochopit celou tragiku a zároveň smysluplnost Zajícovy oběti snažme se prožít realitu nejenom doby jeho bezprostředně se týkající. Dokumenty, hrané filmy, divadelní hry, krásná literatura popisující události odehrávající

se v našem prostoru po roce 1918 nás přenesou do pocitů lidí tu dobu tvořící, vítězů i poražených. Zajícova oběť je důsledkem řetězení událostí okolo druhé světové války a zvláště po Únoru 1948. Hořká bezmoc obránců hranic v roce 1938 (a formování zahraničního odboje), potupné ponížení v době protektorátu (a hrdinství parašutistů), kapitulace Benešova a jeho ministrů před Gottwaldovou

strategií (a oběť těch, které čekala poprava či lágr), marné vzepětí Pražského jara (a rodičí se disent). To vše tvořilo atmosféru národní, to vše se střetlo v jednom okamžiku v člověku, který byl nositelem nezlomnosti ducha a víry v národ, který zatěžkán tolika prohrami, a také možná díky nim, nedá zahynouti víře v lepší příští.

Výjimečné činy jednotlivců a skupin v dějinném kvasu dotvářejí to, co nazýváme smyslem národní existence. Určitá míra národní hrdosti by měla být přítomna ve vědomí těch, kteří národ tvoří – tedy každého z nás. Tento morální kapitál je podstatou míry soudržnosti národního organismu. O morálním kapitálu říká americký sociální psycholog Jonathan Haidt: *Člověk je tvor skupinový. Osvojujeme si skupinovou identitu a společně s cizími lidmi bok po boku usilujeme o společné cíle. Komunita disponuje vnitřně provázanými soubory hodnot, ctností, norem, zvyklostí, které komunitě dovolují potlačovat nebo regulovat sobectví a umožňovat spolupráci.*

Je tedy nutné, pokud mají být bojovníci za naši národní hrdost stále živými, abychom svým dějinám jenom nepřihlíželi.

OBSAH

Motýlí efekt	7
Věřící o víře	11
Setkání s akademikem aneb S paní docentkou Jedličkovou o programu Erasmus+	20
Supervulkán v Yellowstone: Kdyby vybuchl, nastal by konec světa ...	23
Rozhovor s youtuberkou	28
Tik-Tok: Zábava nebo ohrožení	36
Rizikové chování dospělých na sociálních sítích	38
Seznámení s méně známými subkulturami	40
Sociálně patologická doporučení pro dlouhou chvíli	46
Psychologie mezilidských vztahů	46
Nebezpečné osobnosti: Příručka bývalého agenta FBI	47
Hodina lásky	47
Chvála pomalosti	48
Odkazy na filmy a seriály se sociálně patologickými jevy	50
Leaving Neverland (1. a 2. díl)	50
How To Get Away With Murder / Vražedná práva	50
Mučedník	51
Zlo s lidskou tváří	51
Holky pod zámkem	52
Most	52
Handmaid's Tale / Příběh služebnice	53
Nehodni obdivu: Ted Bundy – fešácký sériový vrah	54
24 hodin vězně před popravou: Váš poslední den, tak si ho užijte! ...	57
Prásk PATHOLOGY! Aneb Co se událo	61
Zážitky z Psychobraní	61
Pedagogické dny: Stanislav Motl	62
Pedagogické dny: Rande s předsudkem.....	62

Pedagogické dny: Patologická pohádka	63
Bonanza	64
Přednášky pro rodiče	65
Vyběhněme proti násilí	66
Závěr: Čas a slova.....	68
Kontakty	70

MOTÝLÍ EFEKT

Alena Divišková, Lucie Majdjaková

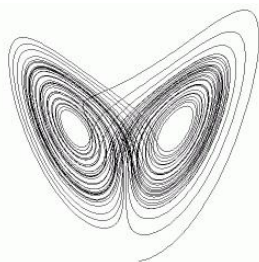
Tentokrát pojem „Lidé na okraji“ pojmem z trochu jiného hlediska. Naše životy se skládají z rozhodnutí i náhod (pro které má však každý jiné pojmenování). Kolikrát se vám už stalo, že jste se potkali s někým, s kým jste se dlouho neviděli, zapovídali jste se a nestihli jste autobus, čímž se jisté věci začaly ubírat úplně jiným směrem, než jste původně plánovali?

Lidé na okraji, lidé, kteří nečekaně, a byť jen chvilkově nebo maličkostí, zasáhnou do našeho života, mohou spustit sérii událostí, vlivem kterých mohou menší či větší mírou ovlivnit (nejen) naši budoucnost.

Edward Lorenz a motýlí efekt

Edward Lorenz se narodil v roce 1947 a zemřel roku 2008. Byl americkým matematikem a meteorologem. Jako první objevil motýlí efekt a pokládá se za zakladatele teorie chaosu. Teorii chaosu demonstruje na svém objevu, který se nazývá podivný atraktor. „*Atraktor znamená konečný stav systému.*“ (Sixta, 2014, online). Edward Lorenz pomocí vodního kola popsál, jak atraktor funguje. Vyměnil lopatky u vodního mlýna za dřevé nádoby, do kterých přitéká voda a pohybuje s kolem. Očekával, že se kolo buď bude točit jedním směrem, bude měnit svůj směr, anebo se zastaví. Vodní kolo se však otáčelo nepředvídatelně. Proto zadal do počítače data, která tuto nahodilost definovala, do obrazce připomínajícího motýlí křídla – viz graf.

Obrázek 1 Křivka grafu Lorenzova podivného atraktoru

(Wikisofia, 2014, online)

Mávnutí motýlího křídla na jednom konci světa může způsobit tajfun na konci druhém (Novák, 2012, online). Jde tedy o to, že i malá či nepatrná změna na počátku může mít zásadní dopad na celý systém, ať je od sebe jakkoliv vzdálený.

Říká se, že aby se jednalo o skutečný motýlí efekt, mělo by jít o nevědomé ovlivňování lidí a dějů kolem nás. Nicméně i pokud by šlo o ovlivňování vědomé, také to může zapříčinit začátek řetězových událostí, které už daný člověk vědomě ovlivnit nemůže.

S jevem motýlího efektu se můžeme setkat také v psychologii, konkrétně v psychoterapii. Jedná se o situaci, kdy terapeut může moc „tlačit na pilu“ a vzbudit v pacientovi (i kdyby jenom nepatrný) záchvěv nedůvěry, což může výrazně ovlivnit další postup i konečný výsledek spolupráce. Samozřejmě to platí i naopak – tedy v případě, kdy dá psychoterapeut pacientovi ve správnou chvíli dobrou (drobnou) radu (Moos, 1999, online).

Pro lepší pochopení uvedeme několik příkladů motýlího efektu v praxi:

1. **Adolf Hitler**

Jako malý kluk se Adolf topil v řece. Tam pro něj ale skočil jeho dobrý kamarád, z řeky ho vytáhl a zachránil mu tak život. V mládí se pak Adolf Hitler toužil stát umělcem. Dvakrát se pokoušel dostat na Akademii výtvarných umění ve Vídni, ale jednou byl komisí odmítnut pro nedostatek talentu, napodruhé nebyl k přijímacím zkouškám ani připuštěn. Dalším paradoxem Hitlerova života je to, že během I. světové války bojoval za Německo proti Velké Británii. Během jednoho z nespočtu bojů se ocitl na bojišti beze zbraně a střetl se s britským ozbrojeným vojákem, který měl možnost ho zabít. Ten se nad ním ale slitoval a rozhodl se ho ušetřit. Nabízí se tak otázka: Kdyby Adolf Hitler nebyl zachráněn svým kamarádem, kdyby se dostal na Akademii výtvarných umění či kdyby nebyl ušetřen britským vojákem, nastala by II. světová válka? A pokud ne, nenastal by ještě horší válečný konflikt? (Vie, 2018, online)

2. **František Ferdinand d'Este**

28. června 1914, kdy už byla ve světě hodně napjatá atmosféra vlivem nespočtu konfliktů mezi jednotlivými zeměmi, byl následník rakousko-uherského trůnu Franz Ferdinand d'Este

na zahraniční cestě v Sarajevu. A právě zde na něj byl spáchán atentát. Špatně hozený granát svým výbuchem však zranil jen Ferdinandovu ochranku. Franz Ferdinand d'Este se ale rozhodl, že po tomto „incidentu“ pojedí do nemocnice svou ochranku navštívit, aby zjistil, jak se jim daří. Lokaj však omylem špatně odbočil, a když se chtěl s kočárem otočit, aby se vrátil na správnou cestu, ocitl se vedle podniku, kde zrovna nevydařenou akci zapíjel jeden z atentátníků. Ten se okamžitě chopil příležitosti a zabil jak Ferdinanda, tak jeho ženu. Tím rozkoly mezi zeměmi vyeskalovaly a atentát se tak stal poslední záminkou a jednou z příčin k rozpoutání I. světové války. Opět nás tak můžou napadnout otázky: Jaká jiná vnější záminka by se stala příčinou I. světové války? A vypukla by nakonec I. světová válka? (Vie, 2018, online)

3. Harry Potter

A pro odlehčení uvádíme příklad ze třetího dílu Harryho Pottera, kde se Hermiona s Harrym pomocí obraceče času vrátí do minulosti, aby zachránili Siriuse Blacka z Azkabanu. Cestou ovšem zachrání i Klofana, a tím dají možnost vzniknout dalším situacím, které jak Sirius Black, tak Klofan později ovlivní. Jako příklad můžeme uvést chvíli, kdy Klofan zachrání Harryho s Hermionou před profesorem Lupinem, který byl zrovna proměněn ve vlkodlaka nebo když Sirius v pátém díle zachrání Harryho v Oddělení záhad. Přežil by Harry bez budoucích zásahů Klofana a Siriuse v dalších dílech série?

Zdroje:

Edward Lorenz. *Encyclopedia Britannica* [online]. 2018 [cit. 2018-11-26]. Dostupné z: <https://www.britannica.com/biography/Edward-Lorenz>.

Křivka grafu Lorenzova podivného atraktoru. *Wikisofia* [online]. 2014 [cit. 2018-12-12]. Dostupné z: https://wikisofia.cz/wiki/Soubor:Podivny_atraktor.jpg.

Motýlí efekt. Wikisofia [online]. 2013 [cit. 2018-11-26]. Dostupné z: https://wikisofia.cz/wiki/Mot%C3%BDl%C3%AD_efekt.

NOVÁK, J. A. *Může mávnutí motýlích křídel způsobit hurikán?*. Novákoviny: Stránky publicisty Jana A. Nováka [online]. 2012 [cit. 2018-12-12]. Dostupné z: <http://www.novakoviny.eu/archiv/veda/634-chaos-teorie-motyl>.

SIXTA, T. *Pojednání o chaosu*. Itnetwork.cz [online]. 2014 [cit. 2018-12-12]. Dostupné z: <https://www.itnetwork.cz/algoritmy/matematicke/fraktaly-a-chaos-pojednani-o-chaosu-a-atraktorech/>.

VĚŘÍCÍ... O VÍŘE

Hana Koželská

Co znamená věřit? Je v dnešní době víra různorodá? Má jasně daná pravidla, nebo má hlubší smysl? V poslední době jsem měla možnost poznat lidi, kteří věří. Začala jsem se o to více zajímat. Hodně lidí

se na víru dívá kriticky. Myslí si, že to je pouze o pravidlech. Ve skutečnosti tomu tak není. Zformulovala jsem několik otázek, které jsem položila třem lidem. Dopředu uvedu na pravou míru, proč jsem položila otázku týkající se Harryho Pottera. Harry Potter je totiž považován za projev čarodějnictví, zejména u katolíků. Po rozhovorech následuje článek týkající se uvěření, jak probíhá a co mu předchází.

Martin – 44 let, vedoucí Integrity Life

Jak ses dostal ke křesťanství?

Moje rodina byla ateistická, ale moje babička byla věřící. Na střední jsem měl věřícího kamaráda. Na vysoké škole jsem se seznámil s lidmi z Integrity Life, začal jsem číst Bibli. Začal jsem dobrovolničit a navázal vztah s Kristem. Pro studenta je vysoká speciální období. Oženil jsem se a po nějakém čase jsem začal pracovat naplno, původně jsem pracoval v IT odvětví.

Manželka pracuje v Integrity Life?

Dříve pracovala, teď pracuje jako profesorka na univerzitě v Pardubicích, také je křesťanka, akorát ona uvěřila na konci střední školy.

V co věříš?

Věřím, že jsme byli stvořeni proto, abychom žili v osobním vztahu s Bohem. Přirozeně žijeme v nepřátelství vůči Bohu, ale díky dílu Krista můžeme navázat s Bohem vztah. Věřím v Boží trojici.

Jaký máš názor na anděly a demony?

Nemám důvod, proč v ně věřit. Existuje i jiný svět, který nevidíme. Bible o něm otevřeně mluví. Dábel / satan je původně stvořený anděl, který padl a teď zasahuje do tohoto světa, ač typický Evropan nevěří v existenci duchovního světa.

Věříš na duchy?

Nevím. Víím, že existuje negativní duchovní svět. A to, co nazýváme „duchy“, může být jeho projevem.

Názor na osud? Dějí se vždy věci z nějakého důvodu? Jsme k něčemu předurčení?

Nevěřím v osud v tom smyslu, že je přesně nastavená cesta, po které máš jít, a nedá se z ní uhnout. Věřím v boží záměr. Pro každého člověka je nějaký záměr, proto ho Bůh stvořil a vybavil. Máme svobodnou vůli. Když boží záměr žijeme, jsme nejšťastnější.

Jaký máš názor na státy jako je Severní Korea?

I nad vůdci je Bůh. Jejich moc není neomezená. Myslím, že i tito lidé můžou najít svou cestu, svůj záměr, a i když vně jsou omezováni, můžou žít svobodný život.

Co se stane, když člověk neuvěří? Rodí se pořád dokola?

To by bylo zoufalé. Bible říká, že jenom jednou umíráme a poté bude soud. Člověk byl stvořený pro věčnost. Tady na Zemi člověk rozhoduje o své věčnosti. Boží záměr pro člověka je takový, aby byl s ním. Když člověk nenaváže osobní vztah s Bohem, celou věčnost žije odděleně, ve svém sobectví.

Můžu s Bohem navázat vztah na sklonku života?

Můžeš. Nikdy však přesně nevíš, kdy tvůj život skončí.

Jak probíhá uvěření?

Potřebuješ věřit, že Bůh existuje a že jsi mu vzdálený. A není nic, co bys byl schopen udělat pro to, abys tu vzdálenost překonal (brání v tom tvůj hřích). Jediný, kdo je schopen tu vzdálenost překonat, je Bůh sám. Proto Ježíš přichází až na kříž (ted' budeme slavit Velikonoce), umírá a je vzkříšen. Jediné, co potřebuješ, je přijmout tento dar a vyjádřit Bohu, že chceš, aby byl tvým Pánem.

Chodíš do kostela?

Snažím se tam být každou neděli, ale ne vždy to vyjde.

Názor na sex před svatbou?

Sex je něco krásného, dynamického, i v té sexuální oblasti lidé rostou. Závazek jako manželství vytváří určitý rámec, kterému se díky

tomu daří fyzické intimity. Když se dva lidé milují, tak proč to nevyjádřit právě tím, že počkají na svatební noc.

Jak na tebe pohlíží ostatní jako na věřícího?

Setkal jsem se s různými reakcemi, setkal jsem se i s lidmi, kteří se na mě dívali přes prsty, že jsem se zbláznil. Celkově, pokud je vztah s lidmi dlouhodobější, je z jejich strany i větší respekt k mé víře. Svým způsobem to chápou. Občas někteří zase nechápou, že si taky můžu dát pivo v hospodě nebo poslouchat sprosté vtipy (smích).

Zajímají tě aktuální problémy lidstva?

Jsem spíš zaměřený na ty místní problémy. Nejsem globální aktivista. Třídíme odhad, přemýšlím, co můžu udělat pro další generace. Naše děti navštěvují školu s ekologickým zaměřením.

Viděl jsi Harryho Pottera?

Viděl jsem, ale ne celého. Pár dílů :-)) Myslím, že to, co je důležité, je nebát se kriticky přemýšlet. Tady o tuto oblast „čarodějnictví“ jsem se nikdy nezajímal. Pohádky jako takové jsou také plné kouzel a magie.

Tereza, 21 let, studentka

V co věříš?

Jedná se o křesťanství, věřím ve Svatou trojici a v Boha. Důležité je u křesťanství, že přijmeš Ježíše jako svého spasitele. Ježíš nás vykoupil, zachránil před Bohem. Učí nás, jak máme správně žít. Nemám moc ráda katolíky, jsou staromódní a konzervativní. Pro mě Bůh znamená vyšší moc, energii. Bůh je ten, který stvořil, v náhody nevěřím.

Myslíš, že je pravda, že Ježíš chodil po vodě atd.?

Je to metafora, poselství. Tento příběh ti má ukázat, co je špatné a co je dobré.

Jak vznikl svět?

Svět vznikl třeskem, vývojem z opic. Byla tam již zmíněná energie.

Jaký máš názor na anděly?

Na ty moc nevěřím.

Názor na osud?

Nevěřím na něj, můžeš ho vždy změnit.

Co se stane, když člověk neuvěří? Rodí se pořád dokola?

Když neuvěří, zemře. Bude ve věčné nicotě a zatracení.

Dodržuješ nějaká pravidla? Jaká?

Dodržuji desatero přikázání. Nejsem moc fanoušek církve. Podle mě víra není o pravidelné návštěvě kostela. Někdy zajdu na kázání nebo semináře, ale přijde mi to občas manipulovatelné a ovlivnitelné.

Názor na sex před svatbou?

Sex před svatbou jsem měla. Myslím si, že když se lidé mají rádi a věří si, sex k tomu patří.

Věří tvá rodina, nebo věříš pouze ty? V kolika jsi uvěřila?

Jenom já, uvěřila jsem v 18.

Jak na tebe pohlíží ostatní jako na věřícího?

Úplně normálně. Na veřejnosti se tím nechlubím, pokud se mě na to někdo zeptá, tak to řeknu. Nesetkala jsem se s odsouzením.

Zajímají tě aktuální problémy lidstva?

Ano.

Viděla jsi Harryho Pottera?

Ano, viděla.

Navštěvuješ nějaké kluby? Spolky, sekty atd.?

Navštěvuji Církev bratrskou v Pardubicích a jezdím na English Camp.

Jaká je náplň těchto seskupení?

Zamýšlíme se nad různými biblickými příběhy, čteme verše, zpíváme chvály a modlíme se.

Jak často chodíš do kostela?

Jednou za čas, cca jednou za 3 měsíce. Spíš než kostel upřednostňuji užší skupiny.

Jak vypadá tvůj běžný den?

Vstanu, dám si kávu, jdu do školy. Odpoledne mám čas na přátele, brigády a večer jdu spát.

Elizabeth, 23 years old, traveller from the USA

Why did you come to Prague?

To talk about God with students, we went to Hradec for a week but pretty much we stay in Prague.

What do you do for living?

I have a support from my family, friends and other foreign people.

Are you suprised of students?

People are opener than i expected, i feel like people are willing to listen and want to hear.

Where is your home in America?

Nashville, Tennessee.

What you believe in? What it is about?

I believe in God, Jesus. Jesus died and rose from dead. I believe in relationship with God.

Do you think it s true that Jesus was walking on surface of the water?

Yes. I believe in those crazy miracles. God can do whatever he wants.

How the world came into being?

In Bible they talk about creating the world, but it could be a little methafore.

Why women has pain in pregnancy?

It is in Bible. God didnt want it. Eve chose it because she ate apple from the tree.

What is your opinion on angels and their power?

Many people believe they can protect them. God created them, different than humans. We live in the spiritual world, there are angels

and demons, good and evil. Snake was an angel but he chose the different way against god. I think that there is an army against god. We see demons differently in parts of the world.

Do you think that there are any other worlds?

I think about it. I don't know but it is interesting. I think it is not in Bible. Once Jesus comes back to save us, maybe there will be a new world.

What is your opinion on fate?

I definitely think everything happens for reason.

What happens to humans after death who don't believe?

He will end up in hell or something like that? – In the Bible they talk about that, it says, there is heaven and hell. Heaven is a place with God, hell is a place without God. I think heaven is knowing, hell is absence of God. God is love, so hell is without love. Earth is here to walk with God.

Are you Catholic or anything different?

Protestant.

What does it mean to be Protestant?

I was raised as Protestant, all the rules were created by man. As a Protestant there is no specific rule. Just to love God. It's pretty easy.

Do you need to observe any rules? What rules?

Reading the Bible, understand who is God, why Jesus came.

What is your opinion on sex before marriage?

I am not perfect in that. It is really intimate. I don't want to go through heartbreaks. God just wants to sex will be between two people who love each other.

Does your family believe too? What age did you start to believe?

Early. I don't think I understood everything when I was a child.

Are you interested in actual human problems? Like heating up or terrorism, or injusties?

Yes. I try to understand psychology. My passion is women, homelessness, fight for justice, refugees.

Did you see Harry Potter?

Yes, I love it.

Do you visit some fellowships or clubs with other Christians?

I go to church on Sunday and then on Tuesday nights we meet with other friend to read Bible.

Jak jsem se stala křesťankou

Vždycky jsem si myslela, že jsem věřící. Vždyť jsem každou neděli s rodiči chodila do kostela a snažila se žít „dobrým životem“. Zároveň jsem ale nikdy nečetla Bibli.

Poprvé jsem o své víře v Boha začala více přemýšlet, když uvěřila moje blízká kamarádka Lenka, která vyrůstala v ateistické rodině. Pamatuji si na ten moment, kdy přišla a řekla mi: „Stala jsem se křesťankou.“ Moje první reakce byla: „To je skvělé, já jsem také věřící.“ Lenka mi vyprávěla, jak uvěřila, a hodně mluvila o tom, že křesťanství je o vztahu s Bohem.

Bylo mi jasné, že její víra se velmi liší od té mé, protože měla praktický dopad na její život. To bylo pro mne úplně nové. Moje víra totiž byla založena na chození do kostela a mé snaze o „dobrý“ život. Jenže tento „dobrý“ život se nijak nelišil od života mých nevěřících přátel. Ale od Lenčina „nového“ života ano.

Lenka mne následující léto pozvala na týdenní křesťanský pobyt. Setkala jsem se tam se skupinou křesťanů a vnímala jsem, že mají něco, co mi chybí. Ptala jsem se jich na to a řekli mi, že je to díky Ježíši. V té době jsem moc nerozuměla, co tím myslí.

Tehdy jsem si myslela, že život, který žiju, není přece špatný, že jsem dobrý člověk. Začala jsem číst Bibli s tím, že si na základě Bible obhájím, že život, který žiju, je dobrý. To se mi nepovedlo, protože

mi Pán Bůh začal ukazovat, že moje srdce není tak dobré, jak si myslím. Začala jsem vidět svůj hřích. Do té doby jsem si například myslela, že mám pěkné vztahy s lidmi, ale teď jsem viděla, že jsem sobecká. Zatoužila jsem po proměně, chtěla jsem více milovat druhé, ale zároveň jsem si začala uvědomovat, že toho nejsem schopna.

Prožívala jsem i strach ze smrti, a tak jsem přemýšlela, co s ním. Pán Bůh mi při čtení Bible ukázal, že on mne miluje, má s mým životem dobrý záměr a že za mé hříchy zemřel Pán Ježíš na kříži. Také že mi nabízí odpuštění, věčný život.

V Bibli se píše: „Hle, stojím přede dveřmi a tluču, zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu.“ (Janovo evangelium) Tehdy jsem vnímala, že Pán Ježíš stojí před mým srdcem a čeká, jestli otevřu. Zároveň jsem rozuměla, že mi dává svobodnou vůli. Na jedné straně jsem toužila pustit Ježíše do svého života. Na straně druhé jsem se bála, že bych ztratila svůj dopředu precizně naplánovaný život. Kladla jsem sama sobě otázky: „Ale co když Bible říká pravdu? Co získám, když tomu uvěřím?“

Tehdy jsem se rozhodla otevřít své srdce Pánu Ježíši. Řekla jsem mu: „Pane Ježíši, potřebuji tě. Děkuji za to, že jsi zemřel na kříži za mé hříchy. Otvírám ti dveře svého života a přijímám tě jako svého Spasitele a Pána. Děkuji ti za odpuštění hříchů. Ujmi se vedení mého života a změň mě, abych byla taková, jakou mne chceš mít.“

Pán Ježíš na tuto modlitbu zareagoval a vešel do mého života. A já jsem věděla, že jsem se stala Božím dítětem a navázala vztah s Pánem Bohem.

Bylo to nejlepší rozhodnutí v mém životě. Pán Ježíš začal měnit moje srdce, moje vztahy. A také zaplnil prázdné místo v mém srdci. O tom píše i Pascal: „V srdci každého člověka existuje Bohem stvořené prázdné místo, které může zaplnit pouze Bůh skrze svého Syna Ježíše Krista.“

Dřív jsem toužila prožívat naplnění a štěstí a říkala jsem si, že až dodělám vysokou, tak přijde ten pocit naplnění, až se vdám, ..., až... ale žádný takový pocit nepřišel. Když jsem přijala Pána Ježíše, on

zaplnil to prázdné místo. Od té chvíle jsem věděla, že jsem milovaná, přijímaná, že je se mnou a nikdy mne neopustí.

I teď se raduji z toho, že je mi odpuštěno, už nemusím zápasit s pocity viny. Prožívám osvobození od strachu, závislosti na přijetí druhých a také osvobození od sebe sama. Mám radost z toho, že už nemusím žít život jen sama pro sebe, ale že ho můžu žít pro druhé a pro Pána Boha.

Vlasta

*Všem děkuji za příjemně strávený čas kladením a zodpovídáním otázek
a Vlastě děkuji za její článek.*

SETKÁNÍ S AKADEMIKEM ANEB S PANÍ DOCENTKOU JEDLIČKOVOU O PROGRAMU ERASMUS+

Eliška Kvasničková, Adéla Nováková

Do 30. dubna mají zájemci možnost podat si přihlášku na výjezd do mobility v rámci projektu Erasmus+. Výběrové řízení na studijní pobyty v letním semestru pak bude vyhlášeno během května – studenti o tom budou obeznámeni informačním e-mailem. Na otázky týkající se zahraničních pobytů Erasmu+ nám odpovídala paní docentka Iva Jedličková.

Erasmus+ je nepochybně velkým lákadlem pro nejednoho studenta. Lidé však mají tendenci hledat spíše důvody, proč nevyjet. Jedním z nich je množství látky, které by studenta po návratu ze zahraničního pobytu „zavalilo“. Jak studenti zvládají v podstatě dvojnásobné množství zkoušek?

Student se rozhodně nemusí obávat toho, že by byl něčím zavalen. Studijní předpisy obecně (tedy i SZŘ na UHK) jsou v současnosti výrazně „studentsky přátelské“ ve srovnání s dřívějším a také objem explicitních studijních povinností (úkolů pro splnění zápočtů, zkoušek) je proti dřívější době velmi příznivý.

Absolvování zahraničního studijního pobytu nepředstavuje dvojnásobné množství zkoušek: počet zkoušek je pro všechny stejný a to, co student absolvuje v zahraničí v podobě zpravidla necelého semestru, není stejně objemné. Není vyloučena ani příhodná situace, kdy student absolvuje v době svého zahraničního pobytu předmět, který je ekvivalentem předmětu příslušného semestru na domovské fakultě – pak nic nebrání akceptování splněného předmětu ze zahraničí. Sama jsem dokladem takové situace: ze semestrálního pobytu v zahraničí jsme si domů přivezli hotovou zkoušku z předmětu, který byl „postrachem oboru“ (a jeho vyučující také).

Ano, je to trochu více úkolů (ale *jen trochu*), ale dobrá organizace práce je klíčem k úspěchu.

Zaznamenali jsme také, že nemalé množství studentů se bojí vyjet do zahraničí v rámci Erasmu+ kvůli nedostatečné znalosti jazyka. Mohou se i tací studenti výběrového řízení zúčastnit?

Jsem toho názoru, že současný student vysoké školy by se jazykové bariéry neměl obávat. Ve vypsání kolech výběrového řízení je u každé školy údaj, zda žádají v angličtině úroveň B2 (někde stačí i B1), což není vzhledem k maturitním požadavkům nic nespílitelného.

V 1. kole výběrového řízení již bylo několik míst na zahraniční mobility obsazeno. Jaké šance má student, který se zúčastní výběrového řízení v kole druhém?

Šance studenta na úspěch ve výběrovém řízení se určitě neliší podle toho, o jaké kolo výběrového řízení se jedná. Z dosavadních zkušeností chci zdůraznit, že úspěch nezáleží na tom, zda jde o první, druhé nebo pozdější kolo. Je to vždy o tom, kdo z jiných zájemců se zrovna do stejného kola a na stejnou destinaci přihlásí – někdy je konkurence zájemců s nadprůměrnými studijními výsledky u jedné konkrétní destinace velká a ve stejném kole u jiné destinace, srovnatelně atraktivní, velmi malá. Často tak mohou uspět i studenti s nepřilíši výraznými studijními výsledky. Ovšemže záleží i na splnění dalších podmínek výběrového řízení, například výstižnosti motivačního dopisu atd.

Při této příležitosti ale upozorním na nezbytnost pozorného čtení údajů u konkrétního výjezdu: je-li studijní pobyt určen pro studující jiného oboru (například učitelství francouzštiny nebo výtvarného oboru), nemá smysl se o něj ucházet. V takovém případě nemůže být student vyslán, i kdyby v ostatních požadavcích byl nejlepší z uchazečů (ve znalosti jazyka, studijních výsledcích i kvalitě motivačního dopisu).

Jaké destinace jsou mezi studenty obecně nejoblíbenější?

A to je těžké říci. Co platilo před pár lety, může být nyní úplně jinak a i v každém kole je to jiné. Zatím platilo, že za atraktivnější byly považovány studijní pobyty na západ, sever a jih od České republiky: o univerzity v Norsku, Dánsku, Itálii atd. bývaly dříve poměrně velké počty zájemců. Nejsem si ale jista, zda to platí i pro letošek, neboť jsme

mohli po prvním kole vidět i neúplně obsazené nebo neobsazené zrovna takové pobyty.

Sledujete u studentů, s kterými se ve výuce setkáváte, po návratu ze zahraničního pobytu nějaké změny, rozdíly?

Určitě ano: ti, kdo mají absolvovaný studijní pobyt v zahraničí, získali rozhled po oboru a příbuzných oborech, vědí, že samozřejmostí je průběžná studijní aktivita, kterou je zapotřebí umět dát najevo, je na nich očividná samostatnost a činorodost.

Proč je podle Vás důležité na Erasmus+ vyjet?

Je nanejvýš užitečné využít příležitost k zahraničnímu studijnímu pobytu, protože tak snadnou, organizačně i významně finančně podpořenou příležitost už v budoucnu v (pracovním) životě budeme stěží mít. Důležité přínosy pro osobnostní rozvoj studenta jsou také v odpovědi na šestou otázku.

Do 30. dubna je stále možnost podat si přihlášku na výjezd v rámci Erasmu+ v zimním semestru pro akademický rok 2019/2020. Zkusíte potenciální zájemce, kteří prozatím stále váhají, na závěr našeho rozhovoru trochu namotivovat?

Tak já doufám, že motivační náboj mají už odpovědi na předchozí otázky, zejména na šestou a sedmou. Před nadcházejícím termínem 30. dubna pro druhé kolo výběrového řízení ještě stojí za to zdůraznit, že pobyt v zimním semestru má jednu studijní výhodu navíc (proti pobytu v letním semestru): do konce akademického roku je po návratu opravdu spousta času na splnění všech studijních povinností pro postup do dalšího ročníku studia.

SUPERVULKÁN V YELLOWSTONU:

KDYBY VYBUCHL, NASTAL BY KONEC SVĚTA

Kristýna Šrámková

Vědci vědí, že jednou za čas některý ze supervulkánů vybuchne. Bohužel už ale nevědí, kdy ani kde to bude. Za nejpravděpodobnější a zároveň nejvíce diskutabilní místo dalšího výbuchu je pokládán Yellowstoneý národní park.

Asi největší erupce, kterou lidstvo zažilo, byl výbuch sopky Santorini. Ta zřejmě způsobila zánik celých předantických civilizací a podle některých vědců vedla i k legendě o potopě světa a vůbec ke vzniku celého apokalyptického myšlení.

Když si představíme popel z erupce sopky Santorini jako krychli o velikosti Rubikovy kostky, tak supervulkán Bruno Drawbridge (Yellowstone) vychrlil popel o rozměrech osobního automobilu. Tak nesmírný rozdíl je opravdu zarážející.

Výsledkem erupce supervulkánu je obrovský kráter, kterému se říká **kaldera**. Podmínky pro vznik supervulkánů jsou naštěstí tak výjimečné, že se vyskytují jen na několika místech světa. Jedním z nich je Yellowstoneý národní park. Od jeho objevu si vědci mysleli, že jde o zcela neškodné místo. Až do poloviny 60. let netušili, jaké nebezpečí toto na první pohled poklidné místo skrývá.

Kaldera –
Santorini (Řecko)

Znepokojivé zjištění

Yellowstone je ovšem velmi netypický supervulkán; nemá totiž žádnou klasickou kalderu – podařilo se ji najít až poté, co NASA použila

na její odhalení speciální zařízení. Kaldera existuje, ale klasickými metodami je neidentifikovatelná. Jiný výzkum zjistil o Yellowstoneu ještě další fakt, a to ten nejvíce znepokojivý: supervulkán vybuchuje pravidelně každých asi 600 000 let. A můžete hádat jednou, kdy došlo k poslednímu výbuchu. Ano, opravdu došlo k poslední erupci právě před 600 000 lety. Takže k té další by mohlo dojít již brzy...

Vědci se v případě Yellowstoneu pravidelně mýlí. I poté, co potvrdili, že se jedná o supervulkán, tvrdili, že je tato oblast neaktivní a žádného nebezpečí se obávat nemusíme. OMYL! Až v 80. letech 20. století zjistili zeměměřiči, že se země v Yellowstoneu zvedá vzhůru, a to poměrně rapidním tempem. Za necelých 100 let asi o 40 cm. Celý park je tlačен magmou ženoucí se k povrchu. V současné době, je magma „jen“ 7 km pod povrchem.

Co by, kdyby

Buď jak buď, erupce Yellowstoneu by nebyla srovnatelná s ničím, co lidstvo dosud zažilo. Oblak prachu a par by vystoupal do výšky 50 kilometrů, vzápětí by se na všechny strany vyřítily pyroklastické proudy, tedy mračna žhavého popela pohybující se rychlostí blízkou rychlosti zvuku.

V okruhu 1000 kilometrů by rostliny, zvířata, lidé zkrátka vše živé zahynulo už v prvních hodinách po explozi. To by byl ovšem pouze začátek. Supervulkán by pokračoval v ničivé aktivitě další týdny nebo měsíce a smrt by postupovala dál.

V Severní Americe by vymřelo 75 procent všech rostlin a průměrné teploty na Zemi by poklesly o 5 až 10 stupňů na dlouhou řadu let. Na konci této vulkanické zimy by se lidstvo patrně **zredukovalo z několika miliard na několik tisíc jedinců.**

Supervulkán by tak během několika málo hodin vyřadil Spojené státy ze světového dění, pokud by je zcela nezničil. Ve vzdálenějších vyspělých ekonomikách by katastrofa postupovala pomaleji, ale v konečných důsledcích by nebyla jiná: nejdřív zastavení letecké dopravy a krach burz, následně dlouhodobé globální ochlazení, potom

neúroda, hladomor, zhroucení stávající infrastruktury i institucí, drancování, války a umírání.

Paradoxně by na tom byly poněkud lépe nejchudší země, kde pohroma nemá co zasáhnout.

Globální důsledky takového dění je asi lepší si nepředstavovat.

Přežili byste?

Představte si přírodní katastrofu, třeba již zmíněný výbuch supervulkánu, a zkuste odhadnout, jak byste asi reagovali. Tak jako většina máte pocit, že byste propadli panice a začali hystericky pobíhat sem a tam? Možná byste sami sebe překvapili, protože podle vědeckých studií většina lidí v extrémně stresových situacích nepanikaří, ale chová se racionálně. Jednoduše řečeno: zachovali byste si chladnou hlavu.

Psycholožka Amanda Ripley, která o chování lidí v krizích napsala knihu (The Unthinkable: Who Survives When Disaster Strikes - and Why), tvrdí, že lidé v krizích procházejí stejnými fázemi.

Jde o:

1. **popření,**
2. **zhodnocení situace,**
3. **rozhodnutí.**

Ve fázi popření mají lidé tendenci pohybovat se a jednat zpomaleně. Například při rozhovorech s lidmi, kteří přežili teroristický útok 11. září 2001, se zjistilo, že poté, co letadla narazila do mrakodrapů, mnoho lidí odkládalo okamžik, než opustilo svou kancelář. Sbírali a uklízeli své osobní věci a teprve poté vyběhli na schody.

Stejně tak nám může za příklad posloužit hořící letadlo. Lidé, kteří jsou uvnitř, se nejdříve snaží najít svá zavazadla, než začnou utíkat. Psychologové se domnívají, že se tímto chováním lidé snaží popřít krizovou situaci a navodit dojem, že se nic neděje.

V další fázi rozhodování začíná lidské tělo reagovat na strach. V této etapě lidé často ztrácejí schopnost úsudku a přestávají vnímat své okolí. Obvykle mají potíže i s plněním jednoduchých úkonů, jako je například oblečení záchranné vesty.

V poslední fázi přichází rozhodnutí a případně akce. Mnoho lidí však právě v tomto okamžiku zjistí, že jsou paralyzováni, mají pocit, jako kdyby byli ochrnutí, a nemohou se pohnout z místa.

Časté reakce v život ohrožující situaci:

Odkládání

„Lidé vystavení neznámé situaci se snaží dělat to, co normálně, a zachovat si své obvyklé návyky. Domnívají se, že pak situaci lépe zvládnou.“

Smích, nebo ticho

„Pilot letadla, ve kterém sedíte, vám oznámí, že máte vážné problémy a budete muset nouzově přistát. Spolu s tím, jak letadlo klesá k přistávací dráze obklopené sanitkami, se část cestujících začne smát,“ říká Ripley. „Možná to zní divně, ale smích nebo mlčení jsou běžnou součástí popření kritické situace.“

Žádná panika

Lidé se často domnívají, že po útoku na dvojčata musela na schodech a chodbách panovat nepředstavitelná panika. Jenže tak to v naprosté většině případů nebylo. Lidé, kteří přežili, se shodují, že ostatní byli velmi klidní a opouštěli budovy víceméně v klidu.

„Tunelové“ vidění

Lidé v krizové situaci mají problémy s postřehnutím celé scény a soustředí se pouze na jediný její aspekt. Policisté, piloti, hasiči a další profese, kde se lidé setkávají s velkým stresem, by proto měli být trénováni, aby byli schopní sledovat celý horizont a nezaměřovali se pouze na jednu věc.

Tělesné změny

V důsledku strachu během katastrofy se odehrají v lidském těle závažné změny. Zvýší se srážlivost krve, cévy se zúží a připravují se na krvácení v důsledku možného zranění. Mentální schopnosti

klesají a člověk má potíže orientovat se ve svém okolí. Jako problematické se v této situaci jeví i zcela jednoduché úkoly jako je například navlečení záchranné vesty.

Disociace

Lidé, kteří přežili katastrofu, často vyprávějí, že měli pocit, jako kdyby se ocitli mimo své vlastní tělo a čas plynul nepřirozeně pomalu. Tomuto jevu říkají odborníci disociace. Dochází k ní v důsledku zahlcení mozku příliš velkým množstvím dat a jeho neschopností je všechna zpracovat.

Ochromení

Oběti katastrofy jsou často jakoby paralyzovány a nedokážou uniknout z místa neštěstí, protože nejsou schopné žádného pohybu.

Zdroje:

Supervulkán v Yellowstonu: kdyby vybuchl, byl by to konec lidstva. *Prima ZOOM* [online]. 6. 12 2016 [cit. 2019-04-13]. Dostupné z: <https://zoommagazin.iprima.cz/yellowstone-velke-tani/supervulkan-v-yellowstonu-kdyby-vybuchl-byl-to-konec-lidstva>.

KRATOCHVÍLOVÁ, Lucie. Dojde k výbuchu sopky v Yellowstone? Vědci to spočítali a už mají jasno. *Globe24.cz* [online]. 2. 11. 2018 [cit. 2019-04-13]. Dostupné z: <https://globe24.cz/revue/63478-dojde-k-vybuchu-sopky-v-yellowstone-vedci-to-spocitali-a-uz-maji-jasno>.

Přežili byste katastrofu? Jak reaguje člověk v ohrožení. *IDNES.cz* [online]. 10. 9. 2018 [cit. 2019-04-13]. Dostupné z: https://www.idnes.cz/onadnes/vztahy-sex/prezili-byste-katastrofu-jak-reaguje-clovek-v-ohrozeni.A080909_151908_zdravi_bad.

ROZHOVOR S YOUTUBERKOU

Adéla Nováková

V našem časopisu jsem se tématu rizik na sociálních sítích věnovala již několikrát. V dnešním článku jsem se rozhodla udělat rozhovor s youtuberkou, bloggerkou, influencerkou a nyní již podcasterkou Valentýnou Procházkovou neboli Après-chic.

Valentýnu jsem si vybrala na základě toho, že patří ke skupině influencerů*, kteří mohou mít pozitivní dopad na své sledující, fanoušky.

Valentýně Procházkové je 18 let a blogerství, youtuberství se aktivně věnuje od svých 16 let. Během 2 let influencerství se jí podařilo získat přes 14 tisíc sledujících na Instagramu a 19 tisíc sledujících na Youtube. Aktuálně se již 3 měsíce věnuje podcastům*, kde rozebírá různá témata, jako osobní rozvoj, zvládání stresových situací, předsevzetí, jak se vypořádat se selháním, vlastní zkušenosti s pobytem v cizině apod. Osobně Valentýnu sleduji zhruba půl roku a zaujaly mne její podcasty. Podcasty jsou v České republice poměrně novou oblastí, která si rychle získává své fanoušky. Podcasty od Valentýny jsou totiž vždy obohaceny o její osobní zkušenosti, nebojí se říkat věci typu „Tohle se mi nepovedlo, ale taky vím, proč se mi to nepovedlo, a jak na tom příště zapracovat.“ Následně tedy rozebírá důvody, proč se jí daná věc nepovedla a jak bude dále postupovat k tomu, aby byla příště úspěšnější.

Myslím si, že její tvorba je díky takovým zkušenostem úplně odlišná oproti ostatním influencerům (alespoň u nás v České republice). Neznám moc lidí, samozřejmě i mimo sociální sítě, kteří jsou schopni sebereflexe a následně hledání řešení. Valentýna je proto v mých očích opravdu skvělá influencerka, protože dokáže v lidech vzbudit nejen zájem, ale samozřejmě i pocit, že čímkoliv si prochází, tak nejsou sami a mohou vždy najít řešení. Jak už jsem slyšela v mnoha motivačních videích: „Nezáleží, kolikrát spadneš, ale kolikrát se zvedneš a budeš dál bojovat.“ V našem budoucím povolání v rámci sociální patologie a prevence toto můžeme brát alespoň jako inspiraci, protože je možné, že budeme v různých případech ztrácet naději.

Ahoj Vali, jsem ráda, že jsi přijala účast na rozhovoru. Pojd'me tedy na to. Moje první otázka zní: Co dokážeš říct o své tvorbě ve 3 větách?

Ahojky! Vůbec neděkuji, moc si vážím toho, že sis vybrala zrovna mě a že můžu nějak přispět. Tyjo, to je docela výzva. Řekla bych, že takový základní „pravidlo“, které se snažím v rámci mojí tvorby dodržovat, je, abych to byla co nejvíc já. Snažím se zůstat reálná a upřímná nejen k ostatním lidem, ale hlavně sama k sobě, protože mi přijde, že těchto „dokonalých holek“ už je na sociálních sítích až moc. Zároveň takový moje oblíbený „saying“ a věc, které se snažím sama hodně držet je „bud' tím člověkem, kterého si potřeboval, když jsi byl mladší“ – snažím se (nejen mladším) lidem ukázat, že věci nejdou vždycky podle plánu, že je normální dělat chyby a že nejlepší ze všeho je dělat to, co dělá šťastný vás samotný, protože to je přesně to, co já jsem potřebovala slyšet ani ne tak dlouho zpátky.

Pokud se máme vrátit k úplnému počátku Tvého blogování – v posledním podcastu „Umění být sama“ jsi zmiňovala, že jsi začala blogovat ve chvíli, kdy jsi „neměla co ztratit“. Odešla jsi studovat do Rakouska střední školu, ukončila jsi svůj vztah s přítelem, opustila jsi staré kamarády a hledala nové. Ten start, kdy jsi tedy neměla co ztratit – myslíš to tak, že je influencerství v jakékoliv formě vlastně nálepkování? A pokud ano, v jakém smyslu?

Tím, že už jsem neměla co ztratit, jsem myslela hlavně to, že mi v tom momentu přišlo, že hůř už na tom vlastně ani být nemůžu – jak jsi psala, byla jsem úplně sama. Tak proč nezkusit něco riskantního, když už jsem vlastně o všechno, na čem mi záleží, přišla. Je to taková depresivní myšlenka, ale v tu chvíli mi hrozně pomohla udělat ten první krok. Co se týče influencerství – upřímně, to slovo hrozně nesnáším. Nebo tedy spíš tu konotaci, kterou s ním naprostá většina lidí má, a která je většinou negativní. Influencer podle mě není jen člověk se sto tisícem followers na Instagramu, co se snaží lidem podstrčit detox čaje nebo pilulky na hubnutí. Je to kdokoliv, kdo dává najevo svůj názor a inspiruje tak lidi a je jedno, jestli má 100, 200 nebo 1 milion followers.

Jaká cílová skupina Tě sleduje? A snažíš se přímo přizpůsobit svoji tvorbu lidem, kteří Tě sledují, nebo si jdeš vlastní cestou a lidé, kteří porozumí tomu, co děláš, Tě budou sledovat?

Naprostá většina mých sledujících jsou ženy ve věku 18-24 let, což je upřímně řečeno asi i moje cílovka, jenom protože si myslím, že tihle lidé toho v mé tvorbě najdou asi nejvíc. Ale obecně se snažím dělat věci podle sebe, podle událostí v mém životě a jak píšeš – věřím, že ten, kdo se v tom potřebuje najít, se v tom najde.

Můj blog začínal klasicky jako fashion inspirace a dneska je to úplně všechno, od zdraví, přes osobní rozvoj až po cestování. Takže by mě vůbec nepřekvapilo, kdybych se za několik let věnovala třeba i pěstování kyték...

Když jsi začala s influencerstvím ztratila jsi mnoho přátel? Nebo jsi dokonce měla problém najít si nové přátele? Zajímá mě reakce okolí, když jsi vydala svoje první video, první článek.

Vůbec ne! Měla jsem (a mám) hrozný štěstí na kamarády, minimálně v tomhle ohledu. Od naprostého začátku mě všichni blízcí lidé 100% podporovali, nikdy se mi nesmáli, pomáhali mi s focením a první články i poctivě sdíleli, haha. Jediní lidé, kteří na mě kdy měli nějaký připomínky, byli většinou ti, co mě znali od vidění, z vyprávění a hlavně lidi z mojí starý školy... Ani v Rakousku se mi nestalo, že by měl někdo kdykoliv nějaký blbej komentář týkající se čehokoliv, co dělám. Upřímně, jsem za tohle fakt vděčná, protože si myslím, že možná, kdybych se tehdy setkala s nějakou velkou kritikou, byla bych schopná blogování i nechat.

V minulých podcastech jsi také mluvila o tom, že máš díky sociálním sítím problém s porovnáváním. Díky tomu, že tato realita je vlastně fikce, je stvořená určitou manipulací, jak se k tomu tedy stavíš? Dokážeš se prostě zastavit a říct si: „Tohle je jenom Instagram/Pinterest/We Heart It, takhle ve skutečnosti nikdo nevypadá, takhle se nikdo ráno neprobudí, nikdo takhle nemá doma uklizeno pořád...“?

Je to hodně těžký a podle mě je to i strašně velká součást toho, proč má dneska tolik holek problémy se sebeláskou, depresemi apod.

Upřímně ale: čím dýl jsem sama součástí týhle „influencerský komunity“, tím víc si uvědomuju, jak moc fake to je. Že jedna „přirozená fotka po ránu“ zabere 1 hodinu a dost možná při ní dojde k hádce s celou vaší rodinou, protože jsou „úplně neschopný“ a „neumí fotit“ a že naprostá většina #bodygoals fotek je výsledkem nějaké poruchy příjmu potravy, obsesivního cvičení, photoshopu nebo nejlíp všeho dohromady. Snažím se sama proto být k lidem upřímná a říkat věci tak, jak jsou.

Trošku bych se chtěla věnovat kontroverznějšímu tématu – Co Ty a reklama? Podle čeho si vybíráš / přijímáš spolupráce? Ptám se hlavně proto, že většina influencerů s počtem do 50 tisíc sledujících má rozdílné spolupráce než ti, kteří mají třeba okolo 70 tisíc, 100 tisíc a více sledujících. Přijmeš každou spolupráci, nebo máš nějaký filtr, přes který vybíráš a konzultuješ to třeba s rodiči?

Asi jako většina influencerů, i já jsem v momentě, kdy mi vůbec nějaký nabídky začaly chodit, měla tendenci brát doslova každou blbost. Čím dýl to ale dělám, tím víc si uvědomuju, jak moc velká zodpovědnost dělat nějakou reklamu vlastně je – uvědomuju si konečně pořádně hodnotu toho mého vlivu. Proto se snažím svým sledujícím doporučovat jenom produkty, kterým sama opravdu věřím a které bych si sama koupila. Zároveň je to velká zodpovědnost i vůči firmám, se kterými spolupracuji. Přece jenom se jedná o práci a já dělám vždycky všechno, co je v mých silách pro to, aby byl klient s naší vzájemnou spoluprací spokojený. Lidi si to podle mě vůbec neuvědomují, ale rozhodně to není jen: přijde mi produkt, vezmu, vyfotím, dám na instáč, napíšu, jak je to super, a konec. Za každou spoluprací je spousta domlouvání, papírování, zkoušení produktů, vymýšlení a vytváření samotného contentu a je to zkrátka mnohem víc než jen zmáčknutí tlačítka „publikovat“. Abych se ale vrátila k tvé otázce – ano, většinou spolupráce řeším i s rodiči, ale mám pocit, že oni tomu úplně nerozumí, haha.

K tomu mne napadá další otázka, jak si vlastně vyjednáváš podmínky spolupráce? Je už známo i od jiných influencerů, že jsou firmy, které nabízí spolupráce většímu počtu lidí zároveň

se stejnými podmínkami. Ale jsou i spolupráce, kde se lze domluvit na tom, jaká bude frekvence reklamy, jak to bude probíhat a vypadat. Jak to máš tedy u sebe?

No, donedávna jsem si hodně spoluprací řešila sama, ale bylo to vždycky hodně těžký. Nemám kolem sebe nikoho, kdo by se v tomhle businessu pohyboval, a na všechno jsem si musela přicházet sama, což upřímně často vedlo k horším podmínkám pro mě, než na který bych mohla mít nárok. Nicméně, jsem strašně šťastná, že od příštího měsíce se stanu oficiální členkou týmu blogerek Elite bloggers, se kterými jsem už skoro rok v kontaktu, což mi veškerý spolupráce a vyjednávání podmínek neuvěřitelně ulehčí!

Co Tvoji sledující? Jak reagují na různá témata - například Tebou několikrát zmíněné problémy s jídlem (přejídání, anorexie)? Reagují soucitně, nebo se objeví i komentáře, které Ti dokážou ublížit?

V tomhle mám víc než štěstí. Miluju moje sledující! Jako vážně, vím, že to zní jako klišé, ale přijde mi, jako bych se s celou touhle mojí „malou“ komunitou znala líp než s některými mými kamarády. Baví mě, jak se navzájem podporujem a radíme si – obzvlášť co se týče těch problémů, co zmiňuješ. Až na nějaký 2 nebo 3 hate komentáře na YouTube, který jsem okamžitě vypustila z hlavy, se mi nikdy nestalo, že by mě někdo nepodporoval – lidi se mi buď svěřují se svými příběhy, nebo mi radí, jak z toho ven. Víím, že tohle na internetu není úplně běžný a díky tomu si můj komunita ještě víc vážím.

K tématu jídla bych se ještě ráda vrátila – pomáhá Ti takové věci sdílet na Instagramu, Youtube, v podcastech a článcích? Ono to vlastně souvisí s tím, že psaní si deníku pomáhá se s takovými věcmi vyrovnat, akorát Ty píšeš deník veřejně na blog. Někteří lidé by určitě nezvládli a necítili by se dobře, pokud by měli sdílet s jinými lidmi své pocity, strachy, důvody, které jim přitěžují v běžném životě. Mám k tomu, co děláš, a jak vlastně svoji cestu s problémem příjmu potravy sdílíš, respekt.

Děkuju ti. Přesně jak píšeš, je to pro mě taková forma terapie, haha. Už dávno jsem přišla na to, že ať se mi v životě děje cokoli, vypsát se z toho je vždycky ten nejlepší způsob, jak si ulevit, a to

sdílení těch věcí na internetu vede v naprostý většině případů jenom k tomu, že se v tom někteří lidé najdou a navzájem se tak můžeme podporovat. Je to úžasný.

Přišel Ti už někdy nenávistný, zlý komentář, kdy jsi přemýšlela o pauze se sdílením osobních věcí na Youtube, Instagram?

Samozřejmě, že přišel. Vlastně, chodí mi jenom na YouTube – nevím, jestli to je tím, že je to taková nejvíc „osobní platforma“, lidi mě vidí, slyší, vidí, kde bydlím a co dělám... ale když už mi nějaký ten hejtík přijde, je to právě pod videi. Hlavu si z toho vůbec nedělám – i když to může znít nereálně, i já jsem kdysi bývala „hejtr“, takže vím, že lidé si tím akorát řeší vlastní komplexy a nejistoty a jestli má být můj kanál místem, kde si je ventilují...no s tím toho asi moc nezmůžu.

Nad pauzou jsem z tohoto důvodu nikdy nepřemýšlela.

Jak se staví rodiče k tomu, že sdílíš mnohdy i pro některé lidi velmi soukromé informace (problémy s jídlem, demotivace, vyhoření)? Varují Tě někdy, že třeba tohle není ideální sdílet, nebo s nimi svoje kroky konzultuješ?

Vůbec ne. Tatka se mě párkrát zeptal, jestli mi to není nepříjemný, ale pochopil, když jsem mu vysvětlila, že mým cílem je pomáhat tak lidem a vlastně i sama sobě. Mamka to vůbec neřeší.

Kde se vidíš ve své influencerské kariéře za jeden rok? Kam si myslíš, že to bude nejspíše směřovat?

Mým největším snem je dělat všechno tohle full-time. Nevím, jestli je to moje nevýhoda nebo výhoda, ale dělám toho spoustu – blog, Youtube, podcast, Instagram – a všechno mě baví úplně stejně moc. Ráda bych tedy pokračovala, všechny svoje platformy zdokonalovala, vymýšlela nové projekty a posouvala se tak dál a dál.

Také by mne zajímalo – jaký máš názor na kontroverzní youtubery (obecně, není třeba je jmenovat, protože jejich jména jsou velmi pravidelně v televizi ve zprávách, internetových zprávách, jiných sociálních sítích)?

Upřímně, hrozně mě mrzí, že zrovna oni jsou největšími vzory mladších dětí. Já sama se nad jejich kauzami zasměju a tlučám si u toho na čelo, ale na mladší lidi to má mnohem větší vliv, což je občas vážně děsivé. Taky mě jako tvůrce mrzí, že jsou v ČR pořád nejpoblábnějšími influencery, jejichž content je založený na falešných challengech, clickbaitech, sprostých slovech a nadávání na ostatní. Že lidi pořád baví sledovat tyhle blbosti, co jim nic nedají, a řeší jen cizí drama, místo toho, aby sledovali kanály o cestování, zdravém životním stylu a celkově o věcech, na kterých záleží a který je můžou inspirovat.

Co Tvůj názor na různé merche? Máš pocit, že to má smysl? Já jsem došla k názoru, že to je vlastně na jednu stranu dobré, že to stmeluje a dává pocit, že jedinec někam patří, když si pořídí mikinu/tričko/nálepku, kde je heslo/název jeho oblíbeného influencera. Ale na druhou stranu velmi často je kvalita výrobků vlastně úplně stejná, jako když člověk jde do jiného textilního nákupního řetězce a tam to vlastně koupí za poloviční cenu. Proto se k tomu stavím osobně spíše negativně než pozitivně.

Já ti nevím, upřímně tady dost záleží na tom typu merche. Tyhle merche à la silikonovej náramek nebo svítivě zelený triko se jménem youtubera upřímně nechápu. To, že si to malé děti kupují mě nepřekvapuje – já sama jsem v 10 měla úplně všechno, od triček přes veškerý vybavení do školy, s Hannou Montanou, což mi přijde dost podobný dnešním youtuberským merchům, ale spíš nechápu, že to ti YouTubeři vytváří. Jsou i výjimky – ale u naprostý většiny mi přijde, že to je doslova jen kvůli penězům. Nevidím v tom žádnou kreativitu ani nic podobného. Na druhou stranu, strašně se mi líbí „merche“ nebo spíš produkty, který vyloženě nekřičí jméno nebo logo, ale jsou spíš nějak spojené s tím, za čím si daný influencer stojí nebo jaké jsou jeho hodnoty.

Stává se Ti, že Tě poznávají lidé na ulici, chtějí se s Tebou vyfotit, popovídat? A pokud ano, máš i nějakou negativní

zkušenost? Mnoho influencerů říká, že na ně někdo křičí jejich jméno v nákupním centru, tajně si je fotí a natáčí.

Stává! Stalo se mi to už několikrát a nejhorší je, že většinou je to v situacích, kdy mi to absolutně nesluší a kdy to absolutně nečekám. Například jednou mě někdo potkal v tepláčkách u nás na ulici, to jsem vážně nečekala. Ale vždycky je to strašně milý a zlepší mi to náladu na týden dopředu!

Tohle byla poslední otázka, moc děkuju za příležitost udělat s Tebou rozhovor, protože si myslím, že je nutné, aby vždy byly ukázány obě strany mince – jako student sociální patologie a prevence mám nutkání občas nahlížet na youtubery převážně negativně, ale taky vidím a sleduji ty, kteří předávají i něco víc, než jenom to, co si koupili na sebe a Ty patříš mezi ně. Přeju Ti, abys pokračovala v tom, co Tě baví a dařilo se Ti.

Pokud chcete Valentýnu podporovat, sledovat v její tvorbě můžete zde:

Instagram: @valentynaap;

Youtube: Après-chic;

Blog: www.apreschic.cz;

Podcast: The Coffee-chic podcast – Spotify, Itunes, aplikace Podcasty, blog – www.apreschic.cz.

Vysvětlivky:

Podcast = zvukový záznam na internetu/sociálních sítích, kde se řeší různá témata od vědeckých po relaxační (podobné rádiovému vysílání, nicméně záznam je trvalý a zůstává na platformě).

Influencer = člověk, který na sociálních sítích většinou s vyšším počtem odběratelů, sledujících (v řádu několika tisíc) ovlivňuje svými názory, postoji, placenou reklamou na produkty.

TIK-TOK: ZÁBAVA NEBO OHROŽENÍ?

Adéla Nováková

Všichni, kdo používají sociální sítě, mohli zaznamenat, jak pomíjivé sociální sítě jsou. Jedna z (ne)výhod sociálních sítí je, že každá nová aplikace vydrží určitou dobu a poté její oblíbenost upadá, protože se její obsah a uživatelé přemístí jinam.

Sociální sítě vlastně velice prakticky vystihují rychlost dnešní doby, pomíjivosti. Internet je moderní záležitostí, nicméně sociální sítě jsou novinkou. Sociální sítě – zejména Instagram – se každou svojí aktualizací snaží přivést nové možnosti, jak tuto aplikaci používat, aby byla pro uživatele stále atraktivní.

Takovou novou sociální sítí, nebo spíše aplikací je Tik-Tok. Tik-Tok je aplikace, která se dle oficiálního distributora na Google Play zabývá realitou – „Jsi to ty v pyžamu v ložnici o půl osmé ráno, když si čistíš zuby. Je to skutečné. Je to neupravené. Je to příběh vyprávěný během 15 sekund.“ Tik-Tok nabízí doplnění zvukového klipu, který má pomoci vyjádřit své pocity, náladu. Někdy obsahuje sdílení příběhu bez zvukové kulisy. Tato aplikace má přes 500 milionů stažení. Také se chlubí 4,4 z 5 hvězdiček, které nasbírala díky více než 9 milionům recenzí.

V porovnání s hodnocením od distributora Google Play má aplikace Instagram přes 1 miliardu stažení a 4,5 hvězdiček z 5 díky více než 80 milionům recenzí. Aplikace Instagram v porovnání s Tik-Tokem je mnohem starší, a přesto popularita Tik-Toku stále roste.

Tik-Tok je tedy dle svého popisu reakce na aplikace, které poukazují na světlé chvíle životů lidí, kteří ukazují jen tu nejlepší večeři, jen tu nejlepší fotografii, nejlepší zážitky, chvíle, nálady. Ovšem otázkou zůstává, zdali je Tik-Tok opravdu reálný?

Po zhlédnutí mnoha videí z českého prostředí Tik-Toku se nabízí odpověď – zcela jistě ukazuje reálné vybavení bytu dotyčného „tik-tokaře“, nicméně realitě se alespoň dle mého názoru nepodobá vůbec.

Problém ve videích na Tik-Toku vidím hned v několika oblastech. Prvním je, že taková videa mohou dotyčným osobám přivodit

odmítnutí ze strany budoucího zaměstnavatele (sprosté zvukové klipy v pozadí, urážky, rasistické narážky, užívání drog a alkoholu na videích). Dalším problémem je sdílení sexuálního podtextu, který může být na první pohled velmi zřetelný (video v podprsence, svlékání se, oblečení odhalující intimní partie), užívání omamných a psychotropních látek, alkoholu, cigaret. V neposlední řadě je na většině videí dobře vidět vybavení pokoje či celého bytu včetně drahých doplňků, což může upoutat pozornost potenciálního zloděje.

K problematice Tik-Toku se vyjadřovali youtubeři i blogeři, někteří z nich označili Tik-Tok jako ideální místo pro pedofily, protože tam velmi mladé slečny (ve věku 8 až 15 let) natáčejí sexuální podtextová videa, kde odhalují více či méně své intimní partie.

Navíc pokud se uživatel na Tik-Toku daří, získává srdíčka (obdobné „lajky“) a sledující. Pokud využívá i jiné sociální sítě, vytvoří si snáze komunitu svých fanoušků. Díky vysokému počtu sledujících (v řádu několika tisíc) mu poté chodí reklamní nabídky různých společností. I díky takové aplikaci, kde se během 15 vteřin uživatel „vyjádří“ k určité problematice, se může stát influencerem, který získá placenou spolupráci s různými značkami.

A kdo vlastně Tik-Tok používá?

Tik-Tok zdaleka není pouze aplikace pro děti a mladistvé. I dospělí lidé tuto aplikaci používají a velmi často stejně rizikově jako děti a mladiství. Mnohdy se u dospělých objevuje nahota, zveřejnění vybavení bytu, drogy či alkohol.

Problém Tik-Toku není samozřejmě pouze problémem jedné aplikace. Nahotu, drogy, alkohol, nevhodný obsah či zveřejňování osobních informací se týká všech sociálních sítí, nicméně díky tomu, že tato aplikace je u nás celkem „na počátku“ svého rozvoje, je tam rozšíření rizikových jevů častější.

Zdroje:

Google Play – Musical.ly – Tik-Tok informace

RIZIKOVÉ CHOVÁNÍ DOSPĚLÝCH NA SOCIÁLNÍCH SÍTÍCH

Adéla Nováková

O rizikovém chování dětí a mladistvých na sociálních sítích bylo již napsáno mnoho článků, publikací, ale velmi málo se píše a mluví o rizikovém chování dospělých na sociálních sítích.

Problematika rizikového chování dospělých na sociálních sítích se dle mého názoru dělí dle toho, na jaké sociální síti se dospělí pohybují.

Jednou z nejvíce rizikově používaných sítí je Facebook. Velmi často se v různých facebookových skupinách – například o dopravních situacích, chovu domácích mazlíčků (psi, kočky, chameleoni) – v komentářích vyjadřují urážlivě, někdy i rasisticky a násilně k dotazům, sdíleným informacím apod. Mnohdy se objevují na skupinách o dopravních situacích při sdílení dopravní nehody komentáře typu „patří mu to, určitě jel jako **** (urážky)“, „jen ať se zabije, takovým to patří.“ – bez hlubší znalosti dopravní nehody. Na skupinách, kde se řeší chov domácích mazlíčků, probíhá velmi často kyberšikana – určitým uživatelům na všechny příspěvky píše jiní uživatelé nenávistné komentáře, osočují je z týrání zvířete (například pro to, že preferují jinou značku krmiva než dotyčný). Napadání přechází z veřejných komentářů do soukromých zpráv.

Další kategorií je komentování různých zpravodajských stránek televizních kanálů na Facebooku. Velkou novinkou, které zpravodajské televizní kanály využívají na Facebooku, je tzv. „živé vysílání“ – kde se moderátoři vyjadřují k různým aktuálním událostem. Velmi často uživatelé osočují a urážejí moderátory pro jejich vzhled, vyjadřování nebo reportáže nevhodně komentují.

Sociální síť dospělí lidé využívají i k vyřešení „osobních účtů“ jako je veřejná pomluva. Na osobních profilech lze velmi často najít „zpověď“, kde se řeší nevěra, práce, přátelství apod.

Jak už bylo zmíněno v článku „Tik-Tok – zábava nebo ohrožení?“ je Tik-Tok sdílení videí, fotek, příspěvků se sexuálním podtextem,

užívání drog, alkoholu. Tato problematika se netýká pouze Tik-Toku, ale také Instagramu, Facebooku apod. Pod takovými příspěvky lze často najít další sexuální narážky, nebo sdílení příběhů o „následném stavu“.

Poslední oblastí je zveřejňování svého bydliště, data odjezdu na dovolenou, sdílení fotek vybavení bytu, videa s vybavením bytu, sdílení nákupu drahých doplňků, případně aut. Takové jednání může vylákat potencionálního zloděje, který si takto může vytipovat osobu, místo a čas krádeže.

SEZNÁMENÍ S MÉNĚ ZNÁMÝMI SUBKULTURAMI

Klára Eliášková

Otaku

Otaku je subkultura mládeže, která se zaměřuje na japonskou kulturu, animované filmy a komiksy. Členové jsou často nazýváni právě posedlými vším, co se týká Japonska, včetně stylu oblékání a hudby. Toto označení v Japonsku nejdříve sloužilo jako nadávky, byli tak oslovováni mladí lidé, kteří se zdáli být zcela vyloučení z normální společnosti. Šlo o uzavřené, asociální lidi, jenž vyměňovali svět animovaných postav za ten reálný. Často se jednalo až o posedlost některými postavami, byli schopni zaplnit celé pokoje komiksy, obrázky a různými předměty odkazující na animované filmy a seriály.

Vznik této subkultury se odehrával v Japonsku na základě velké produkce komiksů, kterých se v současné době každý den vytiskne mnohonásobně více než obyčejných knih. Není se tedy čemu divit, že brzy již toto označení nebylo chápáno ani tak urážlivě jako dříve, neboť se tento trend rozšířil do široké veřejnosti. Brzy se začala utvářet tato subkultura a sama přijala označení Otaku. Se vznikem internetu se pak subkultura Otaku začala šířit do zahraničí, až neuvěřitelně rychlým tempem.

Jedním z nejdůležitějších lidí pro tuto subkulturu je nejuznávanější a nejznámější kreslíř animovaných filmů, Hajao Miyazaki. Jeho filmy si rychle získaly tisíce fanoušků po celém světě. Některé filmy byly také nadabovány do češtiny a objevují se v televizi.

Zatímco v Japonsku jde o jednu z nejsilnějších subkultur mládeže, v České republice čítá něco kolem osmi tisíc členů. Tento počet je odvozen od návštěvnosti největších festivalů japonské kultury v České republice.

Stejně jako jiné subkultury, mají i Otaku svůj slang. Anime, manga, kawaii, cosplay, roleplay a mnoho dalších slov, které se mezi Otaku používají. Anime je souhrnný název pro animované filmy a seriály pocházející z rukou japonských umělců, manga je speciální označení, často černobílého, komiksu. Anime i manga obsahují stovky

různých žánrů, od těch pro malé děti, přes témata pro volnou chvíli až po žánry, které podporují homosexuální vztahy. Kawaii je japonské slovo pro cokoliv, co je roztomilé, je to jedno z nejčastěji používaných slov, které je možné zaslechnout i v běžném rozhovoru.

Cosplay a roleplay spolu úzce souvisí, fenomén cosplay se rozšiřuje i v České republice. Jde o celkové ztvárnění libovolného charakteru z anime, mangy či počítačové hry. Roleplay je pak tedy ztvárnění včetně osobnostních rysů. Dalo by se tedy říct, že Cosplayer, jak se nazývají osoby, jež cosplay nosí, je ve své podstatě hercem, který improvizuje na základě podrobného studia postavy. V České republice se tento fenomén nejvíce dotýká dívek, ačkoliv najdeme i velice schopné muže. Někteří z nich dokonce vyhrávají soutěže po celém světě poté, co začínali na místních soutěžích, které jsou organizovány na různých festivalech. Největším festivalem je u nás Animefest, který se koná každoročně v Brně.

V této subkultuře se pohybuji již pátým rokem, měla jsem tak možnost více se seznámit i s lidmi, kteří ji tvoří. Potkávala jsem v ní spoustu zajímavých osob, které jsem měla možnost lépe poznat, uskutečnit tak alespoň dlouhodobé pozorování subkultury Otaku. Daleko častěji jsem se setkávala s lidmi, kteří v normální společnosti nebyli přijati, často šlo o uzavřené, špatně adaptabilní jedince, kteří ve svém životě zažili například i šikanu. Nedá se říci, že jde o pravidlo, ovšem často se k anime dostali právě díky tomu, že hledali místo, kam by mohli patřit. Nevidím tuto subkulturu jako nějak špatnou, či rizikovou, neboť mnohým osamělým a zoufalým lidem poskytla přátelské prostředí, které jim pomohlo překonat některé z jejich problémů.

Dollfie

Dollfie je označení pro subkulturu sběratelů asijských kloubových panenek. BJD, neboli ball-jointed doll, které pocházejí především z Asie, přesněji z Japonska, Číny a Koreje. Označení Dollfie převzali sběratelé od první japonské firmy Volks, která takto nazvala první řadu panenek o velikosti třicet centimetrů. Často jsou tak mezi

členy subkultury označované samotné panenky, ačkoliv například nepochází od zmíněné firmy, je to tedy souhrnný název, kterým se dají v subkultuře označit, jak členové, tak panenky.

První BJD začala vyrábět japonská firma Volks v roce 1999, po velkém úspěchu ji následují další vznikající společnosti, které vyrábí panenky různých velikostí a stylů. Neboť tomu není tak dávno, co se BJD začaly vyrábět, jde o velmi mladou subkulturu, která se do zahraničí rozšířila poměrně nedávno a počátky má právě v Japonsku. O rozšíření BJD se zasloužil například návrhář Akihiro Enku, který vytvořil pro svou ženu panenku větších rozměrů, což zaujalo i ředitele společnosti Volks, díky čemuž Akihiro Enku vytvořil řadu nových BJD, které sklidily nemalý úspěch.

První panenky byly dosti ovlivněné Anime, měli tedy nerealistický poměr hlavy ke zbytku těla, velké oči, malé a nevýrazné rty. Čím známější se stávaly, tím více rostla poptávka i po realisticky vyhlížejících panenkách, dnes již tedy najdeme i BJD, které kopírují anatomii člověka a na fotkách je lze někdy jen těžko rozlišit od skutečných modelek.

Tyto panenky jsou vyráběny z resinu, což je druh plastu, který připomíná porcelán, propůjčuje jim tedy na dotek jistou hebkost a zároveň jsou odolnější vůči pádu. V případě těchto panenek nejde o hračku, dají se označit jako umělecké dílo, jehož počáteční cena může sahát až do desítek tisíc. Cena se odvíjí od kvality, velikosti a toho, zdali si necháte BJD poslat již zcela hotovou, či si ji chcete sami upravit. Panenkám se dají totiž měnit vlasy, oči, panenka nemá v první fázi žádný typ líčení ani obočí, vše se musí poté dokreslit. Z jednoho typu obličeje se tak dá vytvořit i sto zcela odlišných charakterů.

Panenky se vyrábějí v několika velikostech, od nejmenších, které mají jen deset centimetrů po největší, které mohou mít skoro jeden metr. Jsou spojeny systémem kloubů a pevné gumy, která je vedena krkem ven, kde ji drží tzv. S hák. Hlava je také odnímatelná od těla, jde ji tedy bez problému sundat a nahradit jinou, pokud se jedná o hlavu jiné společnosti, mluvíme o Hybridu.

Počet Dollfie v České republice nelze přesně stanovit, je zde minimálně tisíc lidí, kteří se o BJD zajímají, ale pouhá polovina nějakou opravdu vlastní, často je to právě kvůli vysoké ceně. Sběratelé v ČR se shlukují nejvíce na Facebooku a na jiných internetových stránkách. Pořádají každý rok několik srazů, kde si vyměňují zkušenosti a hledají přátele. Největším blogem v České republice, který se BJD věnuje je BJDKingdom.

Problémem této subkultury bývá izolovanost jejích členů. Pohybují se v této subkultuře již dva roky, navštěvuji srazy a zpozorovala jsem tendenci brát BJD jako skutečnou osobu. Zdá se, že někteří Dollfie si takto vynahrazují kontakt s jinými lidmi, který je pro ně z různých důvodů složitý. Jen málokdy bychom se zde setkali s opravdovými extrémisty, jaké je možné vidět například v Japonsku. I přesto, že se zdají lidé uvnitř subkultury uzavření, není problém se mezi ně dostat, povídat si s nimi. Jsou velmi sdílní a stejně jako jiní sběratelé si o svých panenkách velmi rádi povídají.

Sama vlastním BJD a mohu tak říci, že nejde o žádnou posedlost či deviaci, pokud je stále člověk alespoň nějak součástí běžné společnosti. Stejně tak lze ale říci, že BJD představují jisté riziko, neboť zdánlivě nahrazují potřebu vídat se s lidmi. Pro mě a mnoho českých Dollfie jde však pouze o možnost něco tvořit, učit se novým věcem a rozvíjet svou fantazii, kterou lze do panenky promítnout.

Furry Fandom

Furry fandom je fandom zabývající se antropomorfními zvířaty. To znamená, že zvířata se jistým způsobem polidšťují, chodí od dvou, mluví, nosí oblečení. Členové se také často zabývají možnostmi hybridů mezi lidmi a zvířaty, například lidmi se zvířecími znaky jako jsou zvířecí uši, ocasy či křídla. Starší používaná definice Furry fandomu je „covered in fur“ tedy pokrytý srstí.

Sami členové se identifikují jako Furrries, v České republice Furríci a často si vytvoří svou vlastní Fursonu. Fursona je označení pro zvířecí charakter, či charakter se zvířecími znaky, se kterým se člen

subkultury identifikuje a často ho i představuje. Součástí bývá Fursuit, což je označení pro kostým charakteru, který si člověk sám navrhne, či k němuž má blízko. Takový kostým je buď představou zvířete, bájně bytosti, či jde o právě zmíněné zvířecí znaky, které Furries nosí, jako ocas a uši například lišky, kočky nebo psa.

Rozdělit členy subkultury jde na tři části. Furries, nejčastěji zastoupení, představují zvířata v kostýmech, které mohou být pojaté realisticky, ale také tak, aby připomínaly spíše animované charaktery z pohádek – často mají srst v pastelových barvách. Dalšími jsou takzvaní Therians, kteří věří v duševní spojení s nějakým zvířetem, a také Otherkin, kteří věří v jejich duchovní spojení s nějakou bájnou bytostí, jako je například drak.

Počátky tohoto fandomu nejvíce zaznamenáme v USA, kde vznik této subkultury podnítily filmy Walta Disneyho, kde se často objevovala zvířata, která se více chovala jako lidé, mluvila anebo nosila nějaké části oblečení. Nejlepším příkladem je pak animovaný film Robin Hood, právě od Walta Disneyho, který tento příběh přepracoval do světa zvířat. Příkladem toho, jak se začal Furry fandom utvářet, je například fanklub Lvího krále. Fandom se tedy utváří asi kolem 80. let 20. století a velice rychle se rozšířil díky internetu a možnosti sdružovat se. V současnosti vznikl i mezinárodní projekt IARP – International Anthropomorphic Research Project, který sleduje vývoj subkultury a obsahuje například i poradnu pro rodiče, kteří se chtějí dozvědět víc o zájmech svého dítěte.

V České republice má fandom asi pět set členů, kteří často pořádají různé srazy a jakési vycházky, kdy prochází Prahou a jinými městy ve Fursuitech. První zmínky o subkultuře v ČR se objevily ve spojitosti se sexuálními deviacemi, což je však pouze výjimkou než pravidlem, proto měla subkultura poměrně špatnou pověst jako „něco deviantního“. V současné době i zde existuje několik stránek zabývajících se touto tematikou, kde se členové sdružují.

Jak již bylo zmíněno, někteří členové mají potřebu se převlékat za své zvířecí charaktery. Je spousta možností, jak může takový Fursuit vypadat, od Fursuitu, který je tvořený pouze zvířecí hlavou,

až po celkový Fursuit, kdy je srstí pokryto celé tělo. Pro některé je to možnost uniknout z reálného světa, chtějí se stát alespoň na chvíli někým jiným, nebo si užívají pozornosti, která se jim dostává jako roztomilým chlupáčkům, které chce spousta lidí obejmout.

O této subkultuře byl v České republice natočen již i dokument s názvem „Ve své srsti“, jehož součástí jsou i rozhovory s některými členy, kteří vypráví své příběhy a vysvětlují důvody jejich připojení k subkultuře.

SOCIÁLNĚ PATOLOGICKÁ DOPORUČENÍ PRO DLOUHOU CHVÍLI

redakční rada

Jsem velmi potěšena, že jsme pro Vás nasbírali poměrně velkou směs filmů a jiných filmových zpracování, které si buď už teď můžete pustit na internetu, nebo jež v nejbližších dnech čekají na svou premiéru v kinech. Neopomenuli jsme ani knihy. Já osobně jsem byla při výběru knih ovlivněna prezentací o psychopatech, kterou jsem se svou spolužačkou zpracovávala na předmět Teorie sociálních deviací, a také mou oblíbenou psychologií. Doufáme, že se Vám tipy na načerpání nových znalostí a zábavné, někdy dramatické prožití volného času budou líbit. Na závěr chci za sebe říct takové moje menší poselství. Vědomosti jsou opravdu obrovské bohatství, které máme, ale které občas opomíjíme. Představte si, že by vás učitelé nenaučili psát, číst, počítat. Stál by ten život za to? Bez možnosti čtení knih, bez možnosti napsat babičce z dovolené dopis. Jasně, že ne. Tyto tři dovednosti nám otevírají bránu k dalším novým vědomostem, naplňují lidský život štěstím a radostí. Vzdělaný člověk je člověkem bohatým.

Hana Koželská

PSYCHOLOGIE MEZILIDSKÝCH VZTAHŮ

Hana Koželská

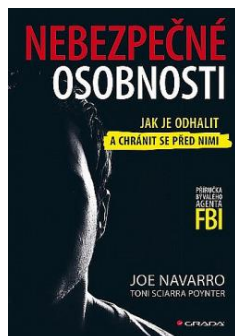

Ano, ne nadarmo se říká, že se znalostí psychologie máte lehčí život. Je tomu tak. Na tuto knížku jsem narazila náhodou, je poměrně krátká, žádná těžká učebnice. Je srozumitelně psaná. Možná je na začátku trochu více odborná, ale je dle mého názoru důležitá pro každého člověka, nejenom pro studenty či lidi z oboru. Obsahuje základní informace, které potřebujete o vztazích vědět. Kniha vám může pomoci také s vašimi problémy nebo vám jen ukáže, že v tom zkrátka nejste sami.

NEBEZPEČNÉ OSOBNOSTI:

PŘÍRUČKA BÝVALÉHO AGENTA FBI

Hana Koželská

Jedna z knížek, na kterou jsem narazila při mém průzkumu knihovnou s cílem najít „něco s psychopaty.“ Co mě zaujalo, bylo jedno slovo: „FBI“. Heleďme, kniha z oboru, kniha z praxe, ten člověk určitě ví, o čem mluví. A opravdu. Tuto knihu bych zavedla jako povinnou literaturu. Podle mě je to kniha do života. Kniha, která vám pomůže rozlišit dobro a zlo. Dá vám ty konkrétní vědomosti, které využijete při obraně před lidmi, kteří jsou nebezpeční sami sobě a svému okolí. Vám také. Možná se vám potvrdí něco, co jste si o daném člověku už dávno mysleli a „nakopne“ vás to, abyste od něj dali ruce pryč. Příběhy z praxe vám naznačí, co všechno se může stát, pokud to neuděláte včas.

Zdroj:

Databáze knih: Váš knižní svět [online]. Praha: DatabazeKnih, c2008-2019 [cit. 2019-03-30]. Dostupné z: <https://www.databazeknih.cz/>

HODINA LÁSKY

Eliška Kvasničková

Drama *Hodina lásky* nabízí mnohem méně patosu, než kolik v nás může název evokovat. Josef Topol na zamilované dvojici demonstrovuje nemoc tehdejší, a nadčasově vlastně i nynější, společnosti. Ta by se dala shrnout slovy Tomáše Garrigua Masaryka: „Život měříme příliš jednostranně; podle jeho délky a ne podle jeho velikosti. Myslíme víc na to, jak život prodloužit, než na to, jak ho opravdu naplnit. ...“

Ela a El jsou mladým zamilovaným párem, který jednoho dne postihne těžká rána. El musí nadobro odjet a milenci se již nikdy neuvidí. Důležitý je ale ještě jeden aspekt: zbývá jim pouze jedna společná hodina.

Josef Topol čtenáři předložil obrázek toho, co se s životem člověka stane, když začne lásku, radost a vzácné chvíle přepočítávat na vteřiny. Zároveň čtenáři nastavuje nelítostné zrcadlo: namísto abychom žili přítomným okamžikem a vychutnávali si to nebo trpěli tím, co je tady a teď, ztrácíme se v minulosti nebo máme tendenci ji glorifikovat, a současně plánujeme budoucnost, která nás zároveň může děsit.

Co se ale stane ve chvíli, kdy prožijete svou hodinu lásky, ale nakonec jste shodou okolností odsouzeni k možnosti prožít v lásce celý život?

CHVÁLA POMALOSTI

Eliška Kvasničková

Nacházíme se ve věku vzteku, ve kterém se po lidech chce, aby dělali všechno rychleji. Zapomínáme, že pomalé je krásné. Zapomínáme, že nejkrásnější je taková pomalost, která prodlužuje okamžiky. Zapomínáme, že s časem nelze závodit, jde ho jen správně naplnit a využít. To a mnohem více ve své knize Chvála pomalosti rozebírá neoficiální mluvčí hnutí pomalé filozofie Carl Honoré.

Ten vede svého čtenáře k předem jasnému cíli, ale hodnotu knihy určuje především cesta, kterou k tomu zvolil. Na konkrétních příkladech nekompromisně ukazuje, kam až naše posedlost rychlostí může zajít a seznamuje nás s dromokratickou filozofií, které se stále více lidí poddává. Kdo se zastaví, prohraje. Rychlejší vyhrává a dominuje.

Jak ale rychlost porazit? A je to v dnešní době vůbec možné? Carl Honoré nabízí řešení, které je ve své jednoduchosti ale více než komplikované: zvolit si pomalost v takovém slova smyslu, abychom si tempo volili sami a nenechali si ho diktovat společenským očekáváním. Nejlepší je se zastavit, a tak vše dosáhnout. Vždyť vzpomeňme si, jak dopadl závod zájce se želvou...

Zdroj:

<https://knir.cz/opacsql/documents/124131?locale=cs>

ODKAZY NA FILMY A SERIÁLY SE SOCIÁLNĚ PATOLOGICKÝMI JEVY

LEAVING NEVERLAND (1. A 2. DÍL)

Hana Koželiská

Oba díly tohoto dokumentu dohromady dávají 4 hodiny, nicméně tento čas je optimální k vyprávění úplných příběhů, od začátku do konce i s detaily. Pro ty z vás, kteří jste Leaving Neverland nezaznamenali, tento dokument sleduje příběhy dvou mužů, kteří byli sexuálně zneužíváni Michaellem Jacksonem, Wada Robsona a Jamesa Safechucka. Dokument doporučuji zhlédnout všem lidem, ať už jste byli fanoušci tohoto slavného zpěváka či nikoliv. Pamatujte, že všechno nemusí být tak, jak se zdá.

HOW TO GET AWAY WITH MURDER / VRAŽEDNÁ PRÁVA

Bc. Martin Knytl

„Pravidlo první: Zdiskreditujte svědka. Pravidlo druhé: Představte nového podezřelého. Pravidlo třetí: Pohrběte důkazy. A tak se vyvlečete z vraždy.“ Jedny z prvních vět profesorky trestního práva Annalise Keating na Middleton University.

Příběh svérázné profesorky trestního práva a jedné z nejlepších právniček ve státě Philadelphia (USA) a jejich pěti hvězdných studentů začíná intrikami, podvody, snahou být nejlepší z nejlepších, ale rovněž vraždou Sama Keatinga, manžela svérázné profesorky, do které je zapletena skupina studentů („Keating 5“).

Každá sezóna přináší novou dynamiku, díky které nevíte, kdo stojí za onou událostí a co vše k dané události vedlo. Nikdo není v bezpečí.

Pokud jste si doteď mysleli, že studium na vysoké škole je náročné, ještě jste neviděli, jaké úsilí musí vynaložit Asher, Connor, Michaela, Laurel a Wes, aby jejich snažení nepokračovalo za mřížemi.

MUČEDNÍK

Hana Koželská

Ruské drama ze současného světa. Nebezpečná charismatická osobnost v roli studenta, který se stává náboženským fanatikem. Manipuluje všemi, nikdo mu neodporuje, všichni se staví na jeho stranu. Až na jednu učitelku. Studentovo nepředvídatelné excentrické chování nakonec vyústí ve velkou katastrofu. Z mého pohledu je tento film důležitý v tom, že si máme v životě všimnout detailů. Nemáme věci „házet za hlavu“ a odvracet pohledy. Máme být kritičtí a umět rozlišovat mezi dobrem a zlem.

ZLO S LIDSKOU TVÁŘÍ

Hana Koželská

Film, ve kterém je hlavní postavou Ted Bundy, známý americký sériový vrah a psychopat. Ted Bundy nenáviděl mladé ženy, stejně jako svou matku, která ho porodila ve velmi nízkém věku a o malého Tedyho se nestarala. Ted Bundy zavraždil více než 36 mladých žen. Vypravěčkou příběhu je Tedyho žena, která po celou dobu manželství neměla o dvojím

životě svého muže ani potuchy. Film má v českých kinech premiéru 9. 5. 2019.

HOLKY POD ZÁMKEM

Hana Koželská

Druhá série oblíbené reality show z české věznice. Nová série má premiéru 24. 4. na televizním kanálu TV Nova. Seriál poskytne pohled na to, jak to chodí v ženských věznicích, jaká jsou pravidla, jaké jsou životní příběhy odsouzených a aktivity spojené s pobytem ve věznici. Opomenuti nebudou ani zaměstnanci věznic.

MOST

Hana Koželská

„Dycky Most“! Seriál, který si mě osobně získal. Myslím si, že všichni nebo alespoň většina z vás musela zaznamenat nějaké informace o tomto osmidílném českém seriálu z prostředí města Most. Původně bych se na první díl ani nepodívala, kdybych neslyšela reakce lidí, kteří tento seriál zhlédli. Před spuštěním se v mé hlavě rojily myšlenky typu, „jaká to bude hloupost“ atd. Ale první díl mě dostal natolik, že jsem během dvou dnů měla zhlédnutou celou sérii. Za mě výborné herecké obsazení, v hlavní roli Martin Hoffman, talentovaný vtipný herec. Seriál Most není jen povrchní komediální seriál, má hlubší myšlenku. Hlavními tématy je nesnášenlivost, xenofobie, rasismus a předsudky. Nečekané zvraty, současná tematika, vtipné scénky, domácí české prostředí,... to všechno tvoří MOST.

HANDMAIT'S TALE / PŘÍBĚH SLUŽEBNICE

Hana Koželská

Příběh odehrávající se v totalitním státě Gileád, umístěném v dnešních Spojených státech. Ekologické problémy, neplodnost a další krize daly šanci ideologii. Ideologii státu, která se projevuje v nuceném oplodnění (znásilnění), podřízenosti žen mužům a dalším zvěrstvům. Seriál je psychicky hodně náročný a požaduje velkou emocionální odolnost. Oproti tomu scénář je ohromující a překvapivý. Na internetu jsou dostupné první dvě série, třetí série má premiéru v průběhu června tohoto roku.

Zdroje:

ČSFD: Česko-slovenská filmová databáze [online]. Praha: POMO Media Group, c2001-2019 [cit. 2019-03-30]. Dostupné z: <https://www.csfd.cz/>

NEHODNI OBDIVU:

TED BUNDY – FEŠÁCKÝ SÉRIOVÝ VRAH

Kristýna Šrámková

Atypické dětství

Ted se narodil rok po válce a přesně měsíc před Vánoci (24. listopadu 1946), pro jeho matku (Lousie Cowell) to bylo požehnání a radost, avšak otec stejné pocity rozhodně nesdílel a po krátké době Lousie i svého čerstvě narozeného potomka opustil. Ted se nikdy nedozvěděl, kdo byl jeho otec, krom toho, že byl příslušníkem letectva armády USA. Role nesezdané matky byla v té době společensky nepřijatelná, a tak se Tedova matka rozhodla k radikálnímu činu.

Zanedlouho se spolu se synem přestěhovala ke svým rodičům do Filadelfie, a zde hodlala zosnovat vůči synovi sobecký čin, kterým se chtěla vyhnout kritice a předsudkům společnosti. Ted začal být vychováván pod dojmem, že jeho prarodiče jsou jeho skutečnými rodiči a jeho matka je jeho starší sestrou.

Rok po nastěhování se do nového domu, se Lousie znovu zamilovala. Její srdce zahořelo pro vojenského kuchaře Johnnieho Culpeppera Bundyho. Tedův nevlastní otec a manžel jeho „sestry“ se snažil vytvořit fungující pouto mezi ním a synem. Bral ho na různé výlety, tábořili spolu a podnikali nejrůznější aktivity. Nicméně tyto pokusy měly opačný efekt. Ted zůstal zcela emočně chladný ke svému nevlastnímu otci a dokonce se začal v jeho přítomnosti cítit nepříjemně. Tato nechuť zvýšila jeho touhu být sám a je možné, že to mělo značný efekt na jeho pozdější neschopnost normální sociální komunikace.

A jak to bylo dál?

V roce 1965 dokončil střední školu Woodrow Wilson High. Po získání stipendia pokračoval studiem z psychologie a orientalistiky na University of Puget Sound. Byl to inteligentní krasavec, který se díky svému šarmu dokázal lehce seznámit a vetřít do přízně téměř kterékoliv dívky, což mu provozování jeho krvavého koníčku značně usnadňovalo.

Kdybyste někdy Teda potkali, jen stěží byste odhadli, že to je sériový vrah. Spíše byste si řekli: „Páni to je sympaták, a ještě k tomu pěkný kus chlapa!“ Nejmenší tušení neměla ostatně ani jeho přítelkyně, která s ním v době jeho vražedného běsnění žila pod jednou střechou.

Mohl mít na svědomí až stovku obětí

Doposud není známo, kolik životů tento sériový vrah zmařil. On sám se doznal zhruba ke třem desítkám vražd. Avšak může se jednat i o číslo řadově vyšší. Odhady hovoří až o stovce mladých žen a dívek ve věku od 13 do 26 let. S přesvědčováním svých obětí, aby s ním zašly, například z baru, někam stranou, vskutku moc práce neměl. Stačil šarm, úsměv, pár lichotek a byly jeho. Poté mladé ženy omráčil, brutálně uškrtil a znásilnil. Dokonce mu byla prokázána i nekrofilie.

Po dopadení se mu podařilo uprchnout. A to dokonce hned dvakrát. Než se ho podařilo chytit do třetice, ulpěla mu na ruku krev dalších nevinných dívek. Svou vinu neustále popíral a věřil, že mu jeho šarm pomůže i v soudní síni, aby ošálil také porotu.

Proces s ním sledovala před čtyřiceti lety celá Amerika. Nakonec byl odsouzen k trestu smrti a dne 24. ledna 1989 v 7:06 místního času popraven na elektrickém křesle ve státní floridské věznici. Do popravy

se pokoušel trest změnit. Jeho poslední slova byla: „Rád bych věnoval všechnu svoji lásku mojí rodině a mým přátelům“.

Pokud Vás Tedův případ zaujal a chtěli byste se dozvědět více informací a podrobností, tak 9. 5. 2019 budete mít možnost shlédnout velmi autentický snímek „Zlo s lidskou tváří“, jehož vypravěčkou je samotná žena Teda Bundyho.

Zdroje:

SMETÁK, Adam. Ted Bundy byl psychopat, který brutálně mstil své zlomené srdce na nevinných kráskách. *Refresher* [online]. 22. 5. 2015 [cit. 2019-04-13]. Dostupné z: <https://refresher.cz/26312-Ted-Bundy-byl-psychopat-ktery-brutalne-mstil-sve-zlomene-srdce-na-nevinnych-kraskach>.

Ted Bundy. *FDb.cz* [online]. [cit. 2019-04-13]. Dostupné z: <https://www.fdb.cz/lidi-zivotopis-biografie/320704-ted-bundy.html>.

Ted Bundy. *24celebs.com* [online]. [cit. 2019-04-13]. Dostupné z: <https://24celebs.com/celebrity/79223-ted-bundy.html>.

ROMAN, Václav. Fešácký sériový vrah Ted Bundy ve filmu Zlo s lidskou tváří: Zac Efron se proměnil v krvavou bestii. *G.cz* [online]. 10. 4. 2019 [cit. 2019-04-13]. Dostupné z: <https://g.cz/fesacky-seriovy-vrah-ted-bundy-ve-filmu-zlo-s-lidskou-tvari-zac-efron-se-promenil-v-krvavou-bestii/>.

24 HODIN VĚZNĚ PŘED POPRAVOU: VÁŠ POSLEDNÍ DEN, TAK SI HO UŽIJTE!

Kristýna Šrámková

Zajímalo Vás někdy, jak vypadá poslední den zločince, který je odsouzen k smrti? Popravdě si netroufnu říci, kdo z nás by to chtěl vědět, ale já rozhodně ano a věřím, že mnoho z Vás to zajímá také.

Přestože se jedná o definitivně poslední den odsouzeného, ani zde není udělena výjimka v dodržování striktních pravidel. Musejí se jimi řídit hodinu po hodině a někdy minutu po minutě. Může si naposledy zavolat, osprchovat se, najíst,... Naposledy vstává, zívá a sleduje oblohu. Úplně vše je pro něj poslední, je to konec jeho cesty.

Poprava je vykonání trestu smrti, státem schválená sankce a nařízené usmrcení. Většina zemí ve světě ji sice z trestního práva vymazala (Česká republika v červnu roku 1990), ale pořád existuje dost států, které trest smrti aktivně používají. Prvenství v celkovém počtu poprav si delší dobu udržuje Čína, kde hovoříme o tisíci exekucí ročně. Na druhém místě je Irán (396), dále pak Irák (169), Saúdská Arábie (79), páté jsou Spojené státy (39). Tato data se vztahují k roku 2013, počet poprav ovšem klesá. Jenže zatímco v prvních čtyřech zemích trvá doba od vynesení rozsudku po vykonání několik měsíců, maximálně pár let, ve Spojených státech čeká vězeň na svůj konec v průměru 15 let a někdy dokonce až dvojnásobně déle. Poslední den je pak už jenom krátký konec dlouhé cesty.

24 až 12 hodin: Nekonečně dlouhé čekání...

Domnívám se, že pro Vás a celkově pro každého, kdo se dokáže alespoň trochu vžít do situace odsouzeného, nebude překvapením, že ne všichni dobře snášejí čekání na svůj poslední den. Mnozí prohlašují, že by byli raději, aby už byl konec. První osobou, a vlastně i jedinou neuniformovanou, se kterou se odsouzenci v popravčím

bloku mohou setkat, je vězeňský kaplan. Jeho úkol je ve věznici nepostradatelný, jelikož odsouzenému naslouchá a snaží se ho co nejlépe duševně připravit na nadcházející smrt. Také se musí zeptat: „Co chceš, aby se stalo s tvým tělem?“

„To čekání je hrozné, ale když už víte, že je to váš poslední den, máte možnost poznat zblízka dokonalé peklo,“ nechá se slyšet jeden ze sériových vrahů těsně před popravou. V některých státech je dovoleno zvolit si způsob popravy: buď elektrické křeslo, smrtící injekci, plyn nebo zastřelení. Tak alespoň nějaké pozitivum, no ne snad?

Pokud byste nechtěli stát příliš finančně zatěžovat, vyberte si zastřelení. Dorazí popravčí četa pěti střelců s puškami značky Winchester. Čtyři jsou nabití municí ráže 7.62, jeden náboj je slepý. Takže nikdo ze střelců neví, kdo vypálí smrtící výstřel.

Avšak pokud byste chtěli být nejdramatičtější tak si rozhodně zvolte elektrické křeslo. Svědci poprav líčí své nezapomenutelné „zážitky“. „Někdy odsouzeným vypadly oční bulvy a zůstaly viset na obličejích. Často jejich útroby vyvrhly ven výkaly a moč. Umírající zvraceli krev a hleny. Těla dostávala světle rudou barvu, jejich teplota stoupala, maso pod kůží natékalo a pokožka se napínala až k prasknutí. Přítomní slyšeli zvuky, jako když se na pánvi pálí špek. Prostory mnohdy zaplnil sladký zápach pálícího se masa, z čehož se přítomným dělalo špatně.“ Z tohoto svědectví vyplývá, že elektrické křeslo rozhodně nevolit.

12 až 6 hodin: Izolace

Vězni odsouzení k smrti čekají na svou popravu v izolaci. Je to cela o rozměru 9 m², kde nemají povolené návštěvy a dozorcí na ně po celou dobu vidí. Mohou ovšem napsat poslední dopisy na rozloučenou. Někteří dokonce píšou i na poslední chvíli závěti, i když většinou stejně nemají co odkazovat. Vězňům je přiděleno poslední nové čisté oblečení, ve kterém tráví svoje poslední hodiny. Údajně bývalo

zvykem, že se mohl poslední den před popravou vězeň rozloučit se svými nejbližšími. To momentálně pravidla nepovolují. Nejbližší příbuzní (maximálně v počtu pěti) mají právo zasednout až před popravčí celou a s dalšími vybranými lidmi sledovat celou popravu.

6 až 2 hodiny: Poslední večeře

Téměř ve všech státech Ameriky je odsouzení dovoleno vybrat si svou poslední večeři. Nicméně po zkušenostech zavedou jednotlivé státy svoje finanční stropy. Například na Floridě je limit 40 dolarů.

Zajímá Vás, jaká poslední jídla si někteří zvolili?

- **Timothy McVeigh** – atentátník (1968–2001) – dvě pinty pepermintové zmrzliny sypané čokoládovými lupínky.
- **Ted Bundy** – sériový vrah (1946–1989) – volí steak, vejce, bramborové placky a kávu.
- **John Wayne Gacy** – sériová vrah „klaun zabiják“ (1942–1994) – si objednal tučt smažených garnátů, mísu smažených kuřecích stehen a půl kila jahod.

Alkohol je vyloučen. S tím, že vězeň dostane poslední jídlo ne víc než dvě hodiny od samotné exekuce, stejně všechno skončí v pitevní zprávě jako obsah žaludku.

2 hodiny do poprav: Červený telefon

Do poslední chvíle většina odsouzených upírá vytřeštěné oči na červený telefon. Jen odtud může přijít „guvernérská“ záchrana. Telefon ale většinou mlčí. Většina odsouzených se smíruje s faktem, že jejich život končí, a prosí za odpuštění, jako Chadwick Banks (1971–2014): „Velmi lituji bolesti, kterou jsem vám všem způsobil!“

Názory lidí na popravu?

„Lidi nezajímá, jak zrůdy prožívají poslední den, jejich oběti měli svoje poslední minuty, vteřiny zcela určitě bolestivé, plné muk a útrap, zrůdy by se poslední den měly koukat už od rána na elektrické křeslo, aby věděly, do čeho jdou, a litovaly, že je matka kdy porodila.“

„Hodně „skutků“ z dnešní doby bych klidně řešila trestem smrti. Rozum zůstává stát nad hrůzami dnešní doby. Otázkou je, chytnou-li toho skutečného pachatele. To je pak na policii.“

„Já bych zavedla „oko za oko, zub za zub“. Zabiješ? Zabijeme tě stejně, jako ty svou oběť (oběti). Byly by prázdné věznice, spousta ušetřených peněz daňových poplatníků a možná by si to člověk před tím, než něco udělá, rozmyslel.“

Jaký je Váš názor?

Zdroje:

ZELENKA, Jan. Jak probíhá posledních 24 hodin před popravou?. *EpochaPlus* [online]. Copyright©RF-Hobby.cz, 5.12.2017 [cit. 2018-12-21]. Dostupné z: <https://epochaplus.cz/jak-probiha-poslednich-24-hodin-pred-popravou/>.

Uvařená těla. Odsouzený si přál elektrické křeslo. Dostal ho. *Týden.cz* [online]. ©2006-2018 [cit. 2018-12-21]. Dostupné z: https://www.tyden.cz/rubriky/zahranici/amerika/uvarena-tela-odsouzeny-si-pral-elektricke-kreslo-dostal-ho_259769.html.

PRÁSK PATHOLOGY! ANEB CO SE UDÁLO

ZÁŽITKY Z PSYCHOBRAŇÍ

Eliška Kvasničková

Paranoidní schizofrenie a moje cesta k úzdavě. Tento název nesla přednáška v rámci projektu Psychobraní, který se v Hradci Králové uskutečňuje pod vedením absolventek oboru Sociální patologie a prevence naší UHK Bc. Michaela Horáková a Bc. Barbora Kožnarová. Již druhá přednáška letošního akademického roku se odehrála 27. 3. 2019 v prostorách kavárny Artičok a jejími hlavními aktéry byli dva přednášející: Mgr. Pavel Provazník, vedoucí střediska Péče o duševní zdraví v Rychnově nad Kněžnou, a Kateřina H., peer konzultantku z téže organizace, která promluvila o své cestě k úzdavě z paranoidní schizofrenie.

Promluvila o těžkých začátcích svého dospívání, které se mohly podepsat na propuknutí její nemoci, o nesprávných diagnózách, které jí lékaři připisovali, o vztazích, rodinných i partnerských, které bylo s její nemocí těžké navazovat či udržovat, a také o zmateném vnitřním světě, který ale v době ataky nemocnému dává naprostý smysl, ale zpětně se vlastně nedá vysvětlit. Opět se potvrdilo, že nedá žádná teorie tolik, jako když máme možnost slyšet zkušenosti z úst člověka nejpovolnějšího – v našem případě z úst člověka, který si danou nemocí prošel a prochází.

Vzhledem k informacím zjištěným na přednášce a celkové diskrétní až intimní atmosféře zapříčiněné především křehkostí, která z Kateřiny během přednášky vyzařovala, jsme se rozhodli nepřidávat žádné fotografie.

Pro další informace o přednáškách ze série Psychobraní sledujte webové stránky www.psychobrani.cz.

PEDAGOGICKÉ DNY: STANISLAV MOTL

Eliška Kvasničková

V týdnu od 25. 3. do 30. 3. 2019 probíhaly – jako již tradičně – Pedagogické dny. Ty byly zahájeny akcí Katedry sociální patologie a sociologie, přednáškou historika a žurnalisty Stanislava Motla ve spolupráci se senátorem a vyučujícím naší katedry JUDr. Miroslavem Antlem. Tématem letošní přednášky bylo „Čekání na smrt“, kdy měli posluchači možnost zhlédnout stejnojmenný dokument doplněný o odborný výklad Stanislava Motla, v němž připomněl osudy a odvahu odbojářů, kteří byli za 2. světové války vězněni a popravení gilotinou v (nejen) německých věznicích, ale také životy a svědectví katů. Poutavé vyprávění mnohdy doprovázené mrazením v zádech bylo posluchačům přiblíženo také z právního hlediska: JUDr. Miroslav Antl posluchače seznámil s tehdejšími výklady skutkových podstat trestných činů a s ukládanými tresty, které odbojáře ve většině případů stály život.

PEDAGOGICKÉ DNY: RANDE S PŘEDSUDKEM

Tereza Cimmerová

Jednou z akcí Pedagogických dnů na UHK bylo také Rande s předsudkem 4 pořádané naší katedrou (Katedra sociální patologie a sociologie). Konkrétně se organizace ujaly dívky z druhého ročníku oboru sociální patologie a prevence Lenka Mikešová a Klára Eliášková. Celý program byl na téma subkultury. Holky oslovily několik osob, pro které je charakteristická konkrétní subkultura. Ty pak byly usazeny ke stolečkům,

kde si připravily pár charakteristických předmětů, které vystihují jejich subkulturu. Ty pak byly usazeny ke stolečkům, kde si připravily pár charakteristických předmětů, které vystihují jejich subkulturu. Studenti, ale i široká veřejnost pak měli možnost strávit 15 minut s každým člověkem a povídat si s ním o jeho životě. Čím se odlišují, nebo čím jsou stejní jako

my (i když třeba vyčnívají svým vzhledem či vystupováním).

Bylo velmi zajímavé poznat životy jiných lidí. Velmi kladně pak hodnotím otevřenost pozvaných osob! Celé dopoledne se velmi vydařilo a už teď se těším na další ročník této akce, v pořadí již pátý.

PEDAGOGICKÉ DNY: PATOLOGICKÁ POHÁDKA

Eliška Kvasničková

Také v tomto akademickém roce si studentky 1. a 2. ročníku oboru sociální patologie a prevence pod vedením PhDr. Josefa Kasala, MBA, Ph.D. a PhDr. Stanislava Pelcáka, Ph.D. připravily představení s názvem „Patologická pohádka“. Letos se studentky zaměřily na problematiku správného stravování, kterou dětem z Mateřské školy Pohádka z Hradce Králové přiblížily prostřednictvím pěti zvířátek, která se přes různé peripetie nakonec naučí správně a vyváženě jíst a navíc se k sobě hezky a kamarádsky chovat. Celá pohádka se velice povedla, diváci byli bezvadní a občasné improvizované, ale především pohodové reakce z obou stran – jeviště-hlediště – pohádce dodalo na kouzelnosti.

BONANZA

Monika Pacholíková

Dne 10. 4. 2019 jsme se jako studenti 2. ročníku sociální patologie a prevence zúčastnili exkurze do neziskové organizace Bonanza, která se nachází v malebné vesničce Vendolí. Dopravit se na statek nebylo vůbec snadné. Jak se říká, že všechny cesty vedou do Říma, na statek snad nevedla žádná. Nevzdali jsme to a s troškou vytrvalosti a pozitivního myšlení jsme konečně dorazili na místo.

Na statku nás mile přivítali a poskytli nám drobné občerstvení, při kterém nám nastínili téma šikany a kyberšikany. A po teoretické části? Hurá na koně! Než jsme se propracovali k samotným koním, museli jsme si vyzkoušet kydání 3 stájí, přičemž každá představovala jinou dimenzi. První stáj byla Samota, druhá Pohádka a třetí Autoritářská. Po tomto nezapomenutelném zážitku nás seznámili s koňmi, které jsme pečlivě vykartáčovali a vyčistili jim kopyta. Poté jsme se rozdělili do 3 družstev a po jednom jsme si

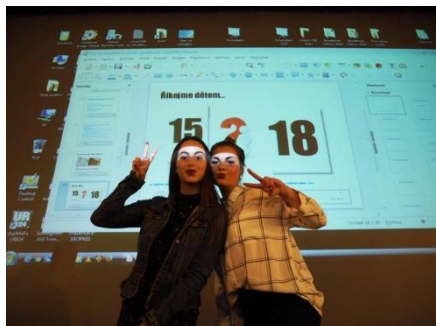
vyzkoušeli koně vést, otáčet do všech možných stran, a dokonce s ním i couvat. Exkurzi jsme zakončili sebereflexí. Pokud můžu mluvit za sebe, byla to úžasná zkušenost, příjemní lidé, krásná zvířata a spousta nových informací.

Zdroj obrazových materiálů:

Katedra sociální patologie a sociologie. Facebook [online]. 2019 [cit. 2019-04-25]. Dostupné z: <https://www.facebook.com/Katedra-soci%C3%A1ln%C3%AD-patologie-a-sociologie-332471803535415/>.

PŘEDNÁŠKY PRO RODIČE

Tereza Cimmerová

ráda bych navázala na článek *Blind Love* (16. číslo časopisu), kde jsem Vám představila námi vytvořený minifilm, týkající se sextingu. V tomto článku bych Vám chtěla představit aktivitu, kterou vykonáváme v rámci spolupráce s Policií ČR (ta vznikla právě na základě našeho filmu). Tou jsou přednášky, primárně určené pro rodiče žáků I. a II. stupně ZŠ. Konkrétně jsou realizované na Náchodsku, kde je problematika kyberšikany v rámci Královehradeckého kraje úplně nejrozšířenější.

Máme za sebou již několik přednášek, na kterých bylo přítomno přes 1500 rodičů. Přednášky realizujeme ve 4 lidech. Zástupcem Policie ČR je kpt. PhDr. Ondřej Moravčík, koordinátor prevence a tiskový mluvčí krajské Královehradecké Policie ČR. Dalším přednášejícím je youtuber Vojta Plachetka, který nám pomohl v realizaci našeho videa. A v neposlední řadě prezentuji já a moje kolegyně Monika Vostrčilová.

Jak jsem již zmínila na začátku, přednášky jsou zaměřeny na problematiku kyberšikany, konkrétně sextingu, který je mezi dětmi a mladistvými nejvíce rozšířenou formou online rizikového chování. Celý obsah naší prezentace je zaměřen především prakticky. Kpt. PhDr. Ondřej Moravčík seznamuje rodiče s existujícími sociálními sítěmi, jelikož jejich povědomí o této problematice není úplně široké. Dále poukazuje na rizika, která jsou s internetem spojena a vypráví i reálné příběhy, týkající se kyberšikany. Slova se ujmá i youtuber Vojta, kterému je 13 let a je tak skvělým příkladem pro rodiče, které povětšinou vychovávají děti stejného věku. Vypráví svůj pohled na věc, jak sociální sítě prožívá generace Z, a jak moc napřed před rodiči jsou. Závěrem se k tématu vyjadřujeme i já a Monča. Představujeme pohled studentek vysoké školy, které už na sociálních sítích pár let fungují.

Na konci naší prezentace dostávají prostor i rodiče, kteří se nás mohou na cokoli zeptat a my se jim snažíme co nejpřesněji odpovědět. Většinou ale tyto diskuze probíhají po konci přednášky individuálně, neboť témata, která s rodiči řešíme, jsou často velmi intimní.

Atmosféra je vždy naprosto skvělá, zpětná vazba od rodičů také. Stává se, že nám rodiče kladou dotazy i během naší přednášky, neboť často využíváme výrazy, ve kterých se rodiče téměř neorientují. Po každé přednášce odcházíme vždy s maximálním nadšením a skvělým pocitem, že jsme naše znalosti a zkušenosti mohli předat o kousek dál!

VYBĚHNĚME PROTI NÁSILÍ

Eliška Kvasničková

Ve středu 17. 4. 2019 se uskutečnil již 4. ročník akce Běh proti násilí, který je pořádán ve spolupráci Univerzity Hradec Králové,

Pedagogické fakulty a Poradny pro oběti násilí a Dětského krizového centra NOMIA, které se věnuje týraným, zneužívaným a zanedbávaným dětem a lidem, kteří se stali oběťmi násilí.

Účastníci, kteří byli podle věku a pohlaví rozděleni do šesti kategorií, měli možnost po zaplacení startovného vybrat si z 5kilometrové nebo 10kilometrové trasy. Start i cíl se nacházel u budovy A Univerzity Hradec Králové v Hradecké ulici.

4. ročník se může pyšnit rekordním počtem účastníků, který letos čítal přes 260 běžců. Celá vybraná částka bude věnována Poradně pro oběti násilí a Dětskému krizovému centru NOMIA, které poskytuje odbornou psychologickou a sociální pomoc týraným, zneužívaným a zanedbávaným dětem a dalším obětem násilí a trestné činnosti.

ZÁVĚR: ČAS A SLOVA

Člověk se neustále učí. Učí se skrze média, skrze znaky, skrze slova. Učí se skrze zprostředkovanou zkušenost, kterou má tendenci pojmenovávat. Učí se ve školách. Učí se od autorit. Učí se skrze (odbornou) literaturu.

Nehodlám popírat důležitost vzdělání, jen bych chtěla vyjádřit jakýsi apel: Příliš mnoho racionality člověku často tlumí emocionální stránku jeho osobnosti. A na nás je, abychom mezi těmito dvěma složkami našli odpovídající rovnováhu.

Snažíme se všechno pojmenovat. Když pro konkrétní věc, situaci nebo děj najdeme pojmenování, máme pocit, že jsme schopni tohle všechno konečně uchopit a chápat. Plýtváme slovy a opomíjíme pocity.

Možná je ale na čase, abychom některé věci přestali pojmenovávat a více je prožili. Možná bychom měli na chvíli zapomenout na slova a začít využívat zrak a ostatní smysly k tomu, abychom navrátili vzájemnou blízkost člověka k člověku. Měli bychom pracovat na tom, abychom člověku navrátili lidskost.

Často máme tendenci zbavovat se viny za zrychlený svět na úkor informačních technologií nebo rychlosti samotné. Osobně se mi ale zdá pokrytecké svalovat vinu vzájemného odcizení na abstraktní pojmy jako je „globalizace“ nebo „technologický pokrok“. Část viny nese každý z nás, kdo dovolil, aby se tyto pojmy a děje postavily do cesty vzájemného mezilidského pochopení, empatie a soucitu. Máme blíž k člověku na druhém konci světa, než k lidem, kteří stojí přímo před námi. Máme tendenci všechno prožít co nejrychleji a zapomínáme, že rychlost jde ruku v ruce s povrchností.

Snaha prožít všechno co nejrychleji způsobuje, že prožijeme příliš rychle i svůj vlastní život a podvolení se rychlosti má na svědomí to, že depresemi a syndromy vyhoření trpí už mladí dospělí.

Máme před sebou letní prázdniny, což je ideální čas na to zpomalit. Zkusme se koukat tak, abychom viděli. Zkusme poslouchat tak, abychom slyšeli. A rozumějme tak, abychom chápali, co se nám osoba naproti nám snaží sdělit.

Zkusme se na chvíli zastavit a dohnat tak čas.

Mluvme, ale nezapomínejme poslouchat. Zkusme se radovat z maličkostí a dělat si radost navzájem. A zkusme mít radost také z úspěchu někoho jiného, než jsme my sami.

Za celou redakční radu děkuji panu PhDr. Josefu Kasalovi, MBA, PhD. za čas, který nám věnoval, za potřebný nadhled a cenné připomínky, které nás vždy posunuly o něco dál, a za to, že nás při tvoření časopisu vždy přiměl zamyslet se a vydat ze sebe to nejlepší.

Za sebe pak děkuji všem členům redakční rady za jejich zápal, nadšení, nápaditost, vzájemnou podporu, týmovou práci a čas, který článkům a časopisu věnovali.

Děkujeme všem čtenářům a dodáváme, že pokračujeme i přes letní prázdniny na facebookové stránce Eventus pro Collegis.

Všem vyučujícím a studentům přejeme pevné nervy během zkouškového období, a pak již mnoho klidných a pokud možno odpočinkových dní během letních prázdnin.

Budeme se těšit na konci září!

Eliška Kvasničková

šéfredaktorka

KONTAKTY

Společná emailová adresa: eventusprocollegis@gmail.com

Redakční rada (v abecedním pořadí)

doc. PhDr. Václav Bělík, Ph.D.	vaclav.belik@uhk.cz
Mgr. et Mgr. Stanislava Hoferková, Ph.D.	stanislava.hoferkova@uhk.cz
PhDr. Josef Kasal, MBA, Ph.D.	josef.kasal@uhk.cz
Bc. Helena Malířová	helena.malirova@uhk.cz
PhDr. Stanislav Pelcák, Ph.D.	stanislav.pelcak@uhk.cz
Mgr. Lucie Špráchalová	lucie.sprachalova@uhk.cz
Alena Divišková	alena.diviskova@uhk.cz
Tereza Cimmerová	tereza.cimmerova@uhk.cz
Klára Eliášková	klara.eliasкова@uhk.cz
Hana Koželská	hana.kozelska@uhk.cz
Bc. Martin Knytl	martin.knytl@uhk.cz
Eliška Kvasničková	eliska.kvasnickova@uhk.cz
Lucie Majdjaková	lucie.majdjakova@uhk.cz
Adéla Nováková	adela.novakova@uhk.cz
Monika Pacholíková	monika.pacholikova@uhk.cz
Kristýna Šrámková	kristyna.sramkova@uhk.cz

Editoři: Eliška Kvasničková
Bc. Martin Knytl

